Sfântul mucenic Diomid din Tars, Turcia († 303)

(16 august)

Sfântul Diomid era de neam din Tarsul Ciliciei, cu meşteşugul, doctor, iar cu credinţa, creştin tămăduia nu numai trupurile, ci şi sufletele omeneşti. Că învăţa pe păgâni să creadă în Hristos şi-i aducea pe ei la Sfântul Botez. Iar în vremea împăratului Diocleţian, lăsând Tarsul, a mers în Niceea, cetate din Bitinia, şi, acolo, după obiceiul său, făcând leacuri, tămăduia toate bolile, nu atât cu cele materiale, cât, mai ales, prin chemarea numelui lui Iisus Hristos, cel Atotputernic şi dătător de tămăduiri, şi cu însemnarea cinstitei Cruci. Şi, aşa, îi câştiga pe cei necredincioşi. Şi mulţi se întorceau, prin leacurile şi învăţătura lui, de la înşelăciunea idolească, spre Hristos.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 3
În această lună (august), ziua a şaisprezecea - Aducerea din Edesa a celei nefăcute de mână Icoană a Domnului nostru Iisus Hristos, adică Sfânta Mahramă. Şi Sfântul mucenic Diomid (Minei) 6
Canon de rugăciune către Sfântul mucenic Diomid 33
Imnografie 42
Viețile Sfinților - Sfântul mucenic Diomid, doctorul 44
Sinaxar 16 august 45
Proloagele din 16 august 55
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida din 16 august 62
Sfântul mucenic Diomid, cel ce a strălucit cu milostivirea 70
Icoana Maicii Domnului, numită a Sărmanului 71
Icoane 75

Evanghelia şi Apostolul zilei

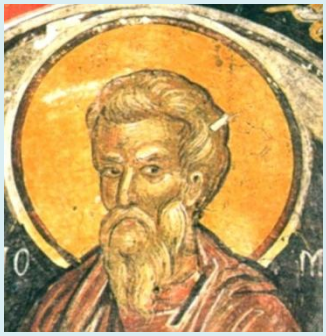

Evanghelia

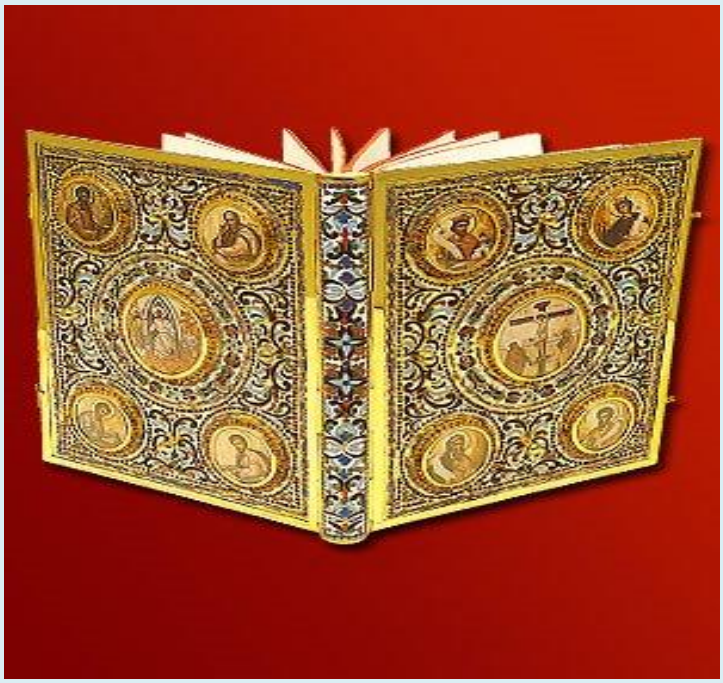

Ev. Ioan 15, 17-27; 16, 1-2

Zis-a Domnul ucenicilor Săi:

17. Aceasta vă poruncesc: să vă iubiţi unul pe altul.
18. Dacă vă urăşte pe voi lumea, să ştiţi că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât.
19. Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteţi din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăşte.

20. Aduceţi-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine şi pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu şi pe al vostru îl vor păzi.
21. Iar toate acestea le vor face vouă din cauza numelui Meu, fiindcă ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.
22. De n-aş fi venit şi nu le-aş fi vorbit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovăţire pentru păcatul lor.
23. Cel ce Mă urăşte pe Mine, urăşte şi pe Tatăl Meu.
24. De nu aş fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut păcat nu ar avea; dar acum M-au şi văzut şi M-au urât şi pe Mine şi pe Tatăl Meu.
25. Dar (aceasta), ca să se împlinească cuvântul cel scris în Legea lor: "M-au urât pe nedrept".
26. Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.
27. Şi voi mărturisiţi, pentru că de la început sunteţi cu Mine.

1. Acestea vi le-am spus, ca să nu vă smintiţi.
2. Vă vor scoate pe voi din sinagogi; dar vine ceasul când tot cel ce vă va ucide să creadă că aduce închinare lui Dumnezeu.

Apostol

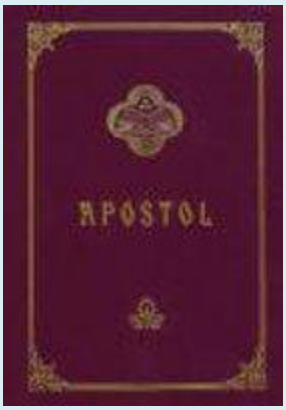

Epistola către Timotei a Sfântului apostol Pavel

I Timotei 3, 13-16; 4, 1-5

Fiule Timotei,
13. Căci cei ce slujesc bine, rang bun dobândesc şi mult curaj în credinţa cea întru Hristos Iisus.

14. Îţi scriu aceasta nădăjduind că voi veni la tine fără întârziere;
15. Ca să ştii, dacă zăbovesc, cum trebuie să petreci în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlp şi temelie a adevărului.
16. Şi cu adevărat, mare este taina dreptei credinţe: Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a îndreptat în Duhul, a fost văzut de îngeri, S-a propovăduit între neamuri, a fost crezut în lume, S-a înălţat întru slavă.

1. Dar Duhul grăieşte lămurit că, în vremurile cele de apoi, unii se vor depărta de la credinţă, luând aminte la duhurile cele înşelătoare şi la învăţăturile demonilor,
2. Prin făţărnicia unor mincinoşi, care sunt înfieraţi în cugetul lor.
3. Aceştia opresc de la căsătorie şi de la unele bucate, pe care Dumnezeu le-a făcut, spre gustare cu mulţumire, pentru cei credincioşi şi pentru cei ce au cunoscut adevărul,
4. Pentru că orice făptură a lui Dumnezeu este bună şi nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulţumire;
5. Căci se sfinţeşte prin cuvântul lui Dumnezeu şi prin rugăciune.

În această lună (august), ziua a şaisprezecea - Aducerea din Edesa a celei nefăcute de mână Icoană a Domnului nostru Iisus Hristos, adică Sfânta Mahramă. Şi Sfântul mucenic Diomid (Minei)

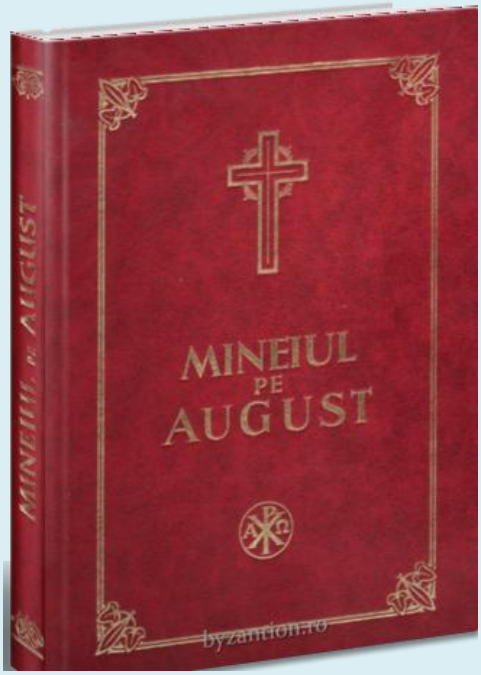

La Vecernie

La Doamne strigat-am... Stihirile pe 6 ale prazniculuі 3 şi ale Sfântului Chip 3.

Stihirile prazniculuі, glasul al 2-lea:

Podobie: Cu ce cununi de laude...

Cu ce ochi noi pământenii, vom privi la icoana Ta ? La care oştile îngereşti a privi fără temere nu pot, fiind cu dumnezeiască lumină strălucită. Că iese astăzi din pământul celor necredincioşi, şi la cetatea cea împărătească, şi la poporul cel credincios vine cu dumnezeiasca voinţă, la a căreia intrare se arată împăraţii, căzând înaintea ei cu frică Hristoase şi cu credinţă.

Cu ce palme noi pământenii, cei întinaţi cu păcate, ne vom atinge Cuvinte de icoana Ta? A Dumnezeului nostru celui fără păcat, care eşti neapropiat de întinare. Heruvimii îşi acoperă ochii tremurând; nu pot suferi Serafimii să vadă slava Ta, cu frică slujeşte Ţie făptura. Deci să nu ne osândeşti pe noi Hristoase, care cu nevrednicie, sărutăm cu credinţă chipul Tău cel înfricoşat.

Iarăşi a sosit dumnezeiască zi de prăznuire stăpânească; că Cel ce şade întru cele înalte, acum ne-a cercetat pe noi arătat, prin cinstită icoana Sa. Cela ce sus este de Heruvimi nevăzut, Se vede prin scrisoare de aceia cărora S-a asemănat Cel închipuit cu prea curat degetul Tatălui, negrăit după asemănarea Lui. Căruia închinându-ne, cu credinţă şi cu dragoste ne sfinţim.

Alte **Stihiri** ale mucenicului, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Cu ajutorul Duhului te-ai învrednicit prea fericite a tămădui patimi, a izgoni boli, şi a goni duhurile cele prea viclene, vitejeşte prăpădind închinăciunile lor, prin împotrivirile chinurilor tale mucenice, purtătorule de cunună Diomide, împreună cetăţeanule cu îngerii, şi locuitorule împreună cu purtătorii de chinuri.

Sârguitu-te-ai cu lupte, şi călătoria ţi-ai săvârşit, şi credinţa ai păzit, şi ai alergat către Dumnezeu, primind de la Dânsul minunile darurilor şi cununa biruinţei, cea neveştejită, mărite, ca un mucenic nebiruit, ca un moştenitor Împărăţiei celei de sus, rugându-te pentru lume.

În calea mărturisirii Tale Doamne, veselindu-se Diomid ca într-o bogăţie, tăindu-i-se capul, şi-a dat prin voirea Ta duhul său, în mâinile Tale Hristoase, şi s-a făcut povăţuitor adevărului către cei fără de Dumnezeu, ce se orbise minunat şi au văzut prin credinţă.

Slavă..., glasul al 8-lea

Iubitorule de oameni, Stăpâne, mare este adâncul purtării Tale de grijă, pentru că în neamurile neamurilor bine făcând zidirii Tale, ai închipuit icoana prea curatei feţei Tale, şi credinciosului Avgar o ai trimis, celui ce dorea să Te vadă, pe Tine, Cel de Heruvimi nevăzut după Dumnezeire. Ca văzând noi chipul Tău, al Celui ce Te-ai întrupat pentru noi, şi ai pătimit de voie, spre a Ta dragoste să ne învăpăiem, pe care spre noi o ai vărsat, pentru mare mila Ta.

Şi acum..., a praznicului, glasul al 6-lea

Veniţi să prăznuim adormirea cea în toată lumea vestită, a Născătoarei de Dumnezeu, celei cu totul fără prihană, că astăzi îngerii prăznuiesc, cinstită mutarea Maicii lui Dumnezeu, şi la veselie ne cheamă pe noi pământenii, ca să strigăm cu glas neîncetat: Bucură-te, ceea ce te-ai mutat de pe pământ, şi la cereştile lăcaşuri te-ai

dus. Bucură-te, ceea ce ai adunat întru una, ceata ucenicilor prin nor uşor; bucură-te, nădejdea şi mântuirea noastră, că pe tine neamul creştinesc, neîncetat te fericim.

La Stihoavnă

Stihirile praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Ceata ucenicilor s-a adunat de la margini, în satul Ghetsimani, să îngroape trupul tău cel de Dumnezeu primitor, Maica lui Dumnezeu.

Stih: Scoală-te Doamne întru odihna Ta, Tu şi sicriul sfinţirii Tale.

O, tainele tale, celei mai presus de fire, prea curată! Căci ca o Maică a lui Dumnezeu fiind, luminat ai purces acum către Dânsul, Născătoare de Dumnezeu.

Stih: Juratu-s-a Domnul lui David cu adeverinţă, şi nu Se va lepăda de dânsa.

Scară este mormântul Fecioarei şi de Dumnezeu Născătoarei, care duce la Cer, pe cei ce pururea cu credinţă, o slăvesc pe dânsa.

Slavă..., a Sfântului Chip, glasul al 6-lea

Doamne cela ce Te-ai întrupat precum ai ştiut, primit-ai de voie sărăcia noastră, şi bogăţia milostivirii ne-ai arătat, prin care pe mine ţărâna, m-ai îndumnezeit. Slăvimu-Te pe Tine, Iubitorule de oameni, văzând chipul purtării Tale de grijă al icoanei Tale. Prin aceasta neoprită intrare în Eden Mântuitorule dăruieşte robilor Tăi, trecându-le toate greşalele.

Şi acum..., a praznicului, glasul al 6-lea

La Adormirea ta cea fără de moarte, Născătoare de Dumnezeu, Maica vieţii, norii au răpit pe apostoli prin văzduh, şi pe cei risipiţi prin lume, întru o ceată i-au pus, înaintea prea curatului tău trup, care şi îngropându-l cu cinste, glasul lui Gavriil au strigat cântând: Bucură-te, cea plină de dar, Fecioară Maică care nu ştii de mire, Domnul este cu tine, cu care împreună ca pe Fiul tău şi Dumnezeul nostru roagă-L, să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfintei icoane, glasul al 2-lea: Preacuratului Tău Chip ne închinăm Bunule, cerând iertare greşalelor noastre Hristoase Dumnezeule, că de voie bine ai voit cu trupul a Te sui pe Cruce, ca să mântuieşti din robia vrăjmaşului, pe care i-ai zidit. Pentru aceasta cu mulţumire strigăm Ţie: Toate le-ai umplut de bucurie Mântuitorul nostru, cela ce ai venit să mântuieşti lumea.

Slavă..., Şi acum..., al praznicului

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul.... Troparul sfintei icoane, de 2 ori;

Slavă..., Şi acum..., al praznicului

După întâia Catismă, **Sedealna**, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Darul Tău Mântuitorule spre noi s-a vărsat, văzut fiind Tu, Cela ce eşti neajuns, şi întunericul înşelăciunii l-a stins. Drept aceea, întru lumina feţei Tale, paşii noştri îndreptează-i, ca întru poruncile Tale umblând, să ne învrednicim a Te vedea pe Tine, lumina cea neapropiată. (de două ori)

Slavă..., Şi acum... a praznicului, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Văzând cu adevărat, oştile îngereşti mutarea ta, prea curată Maica lui Dumnezeu, binecuvântată cu totul lăudată Preasfântă, având voia Celui ce S-a născut din tine, a adunat ceata ucenicilor, şi cu veselie a adus în Rai cinstit trupul tău, lăudând pe Hristos Dătătorul de viaţă, cel ce este în veci.

După a doua Catismă **Sedealna**, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul Cel împreună fără de început cu Tatăl şi cu Duhul, carele S-a născut din Fecioară spre mântuirea noastră, să-L lăudăm, credincioşii, şi să I ne închinăm; că bine a voit a Se sui cu trupul pe Cruce şi moarte a răbda şi a scula pe cei morţi, întru slăvită Învierea Sa.

Fiul Tatălui cel împreună fără de început, şi prea veşnic, şi nevăzut cu fiinţa şi nepipăit, sub ani aflându-Te pentru mila cea negrăită, a trupului Tău celui scris Stăpâne, ne-ai lăsat nouă închipuirea cea dulce, spre mântuirea sufletelor noastre. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a prazniculuі, glasul al 4-lea

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

În mâinile Celui ce S-a făcut Om din tine pentru noi, puindu-ţi sufletul, ca întru ale Făcătorului tău şi Dumnezeu la veselia cea nestricăcioasă te-ai mutat. Pentru aceasta cu cinste te fericim, pe tine una cea curată şi neîntinată, şi Născătoare de Dumnezeu după adevăr toţi mărturisindu-te strigăm: roagă pe Hristos la care te-ai mutat, să mântuiască sufletele noastre.

Canoanele - Al prazniculuі cu Irmosul pe 6, şi al Sfintei icoane pe 4, şi al Sfântului Diomid pe 4.

Canonul Sfintei icoane

facere a lui Ghermano patriarhul

Cântarea 1

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel, cu urmele prin adânc, pe prigonitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-I cântăm.

Trupeşte a Se închipui cu bunăvoinţa Tatălui, precum suntem noi, Cel ce era fără de trup mai-nainte, netăgăduindu-şi chipul, ne-a dăruit nouă dumnezeiasca însemnare.

Firea cea neschimbată, Chipul Tatălui cel prea adevărat, în trup omenesc viind, însemnările cele trupeşti pe pământ le-a lăsat nouă, la ceruri suindu-Se.

Moştenirea Ta cea clătită de amăgirea vrăjmaşului o ai îndreptat Hristoase, cu cinstitele Tale patimi întărindu-o, şi cu închipuirea feţei.

A Născătoarei

Cel ce a luat trup mai presus de fire, din curat pântecele tău, care dă tuturor oamenilor ca să fie, ceea ce eşti cu totul fără prihană, S-a văzut că nu S-a depărtat de ceea ce a fost mai-nainte.

Alt Canon, al mucenicului Diomid

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta adormirea ei, bucurându-mă.

Strălucindu-te de Lumina cea în trei Sori, risipeşte întunericul necunoştinţei mele, ca să laud pomenirea ta cea purtătoare de lumină, şi faptele vieţii tale, fericite Diomide.

Făcându-ţi cugetul tău neprimitor patimilor, te-ai arătat vas primitor Duhului, pururea pomenite, şi ai izvorât noianuri de tămăduiri, înecând toată supărarea bolilor.

Slavă...

Dorind de viaţa cea fără de sfârşit, te-ai sârguit a bea paharul morţii şi ai dobândit, prea lăudate, precum ştie Cel ce te-a chemat către cunună neveştejită, mucenice nebiruite.

Şi acum..., a Născătoarei

Ceea ce eşti însufleţită cetate a Împăratului, ceea ce ai arătat şi naştere şi dumnezeiască adormire minunată, arată cetatea ta nevătămată de toate căderile cutremurului, Prealăudată.

Catavasie: Cea împodobită cu dumnezeiască slavă, sfinţită şi lăudată pomenirea ta, Fecioară, pe toţi credincioşii la veselie i-a adunat şi începând Mariam, cu timpane şi cu hore, cântă Unuia-Născut al tău, căci cu Slavă S-a prea slăvit.

Canonul Sfintei icoane

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt precum Tu, Doamne, Dumnezeul meu, care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Cu îmbrăcămintea faptelor bune, ai îmbrăcat Mântuitorule cinstita Biserică, mişcând inima împărătească, să caute asemănarea ta acoperământ.

Vrând să jefuiască bunătăţile roditorul de zavistie, şi să le împuţineze după vremi, în mâinile cele necurate le-a dat acestea fără ruşine, dar s-a biruit, în deşert gândind.

Luminat s-a bucurat oarecând David, dănţuind înaintea Sicriului celui sfânt; şi acum cel ce a luat să îndrepteze sceptrurile cele împărăteşti, mai mult se bucură de dumnezeiescul Chip.

A Născătoarei

Vrând Fiul tău Fecioară să taie din rădăcină toată neascultarea strămoşului cea crescută, a luat din pântecele tău curată, toată omenirea.

Alt Canon, al mucenicului

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, izvorul cel viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i întru dumnezeiască adormirea ta, cununilor măririi învrednicindu-i.

Prin negrăită şi dumnezeiască lucrare a mâinilor, curăţind patimile oamenilor, te-ai dat de la Dumnezeu doctor prea ales credincioşilor şi prea fierbinte rugător, pentru cei ce te cinstesc pe tine, fericite.

Trăgându-se spre junghiere mucenicul Diomid, strigă către Tine unul Dumnezeul nostru: Voi alerga în calea mărturisirii Tale, şi cu tărie voi urma patimii Tale celei de bunăvoie.

Slavă...

Măritul mucenic Diomid prin taină, chemându-ne astăzi către ospăţ, pune înainte chinurile lui, ca o mirodenie fără materie; veniţi dar credincioşilor să ne desfătăm.

Şi acum..., a Născătoarei

Mântuieşte cetatea ta aceasta, de Dumnezeu dăruită Preacurată, de toată căderea cutremurului, ca pe una ce este închinată ţie, şi pe turma ta păzeşte-o în pace şi întru unire.

Condacul și Icosul praznicului.

Condacul Sfintei icoane, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Arătatu-s-a astăzi dumnezeiescul Chip, veselind şi luminând toată lumea cea de sub soare, căruia închinându-ne strigăm: Venit-ai şi Te-ai arătat Lumina cea neapropiată.

Sedealna Sfintei icoane, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Împăratul Edesei cunoscându-Te pe Tine, Împăratul tuturor, cel ce nici sceptruri, nici oaste, ci mulţime de minuni cu cuvântul porţi, te-a rugat ca să dobândească la sine dumnezeiasca omenire, şi în icoană dacă Te-a văzut pe Tine, a strigat: Dumnezeu tu eşti şi Domn.

Slavă...,

Sedealna sfântului, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Darul tămăduirilor primind de la Dumnezeu, mucenice înţelepte, te-ai arătat obştesc izvor de vindecări celor bolnavi, fericite, dând tămăduiri tuturor celor ce cu credinţă aleargă la dumnezeiască mijlocirea ta. Pentru aceasta şi mulţimile dracilor prea minunat le goneşti totdeauna, doctore vrednicule de minune, purtătorule de chinuri Diomide, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşale să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Şi acum..., a prazniculuі, glasul 1

Podobie: Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă pentru aceasta, puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă împărăţiei Tale; slavă rânduielii Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

Ceata cea dumnezeiască a apostolilor, s-a adunat să te îngroape pe tine, prea cinstită Născătoare de Dumnezeu prea curată, cu care şi cetele îngerilor, au cântat mutarea ta, strigând prea lăudată, cu care şi noi cu dragoste prăznuim curată, laudă ţie aducând cu glasuri de cântări credincioşii, şi strigăm: Bucură-te, folositoarea celor ce pururea te fericesc pe tine.

Canonul Sfintei icoane

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă, strigând: din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Dulce cu adevărat este soarele cel ce luminează ochii, dar mai dulce este vederea asemănării Tale, Hristoase. Pentru că acela trupeştile simţiri, iar acesta cele duhovniceşti le luminează.

Tăria ismaelitenească a slăbit, că prin arma dreptei Cruci, toată îngrădirea acelora o a surpat la pământ, înţelepţeşte, stăpânitorul împărat.

Toţi Domnii şi judecătorii pământului, binecuvântaţi pe Hristos, împreună cu arhiereii şi cu preoţii astăzi, şi cu tot poporul, cei ce v-aţi învrednicit vederii Lui.

A Născătoarei

Roagă-te, Preacurată ca să se păzească cetatea ta de năvălirea vrăjmaşilor, rugămune; că iată cât meşteşugesc pizmătăreţii au asupra ei.

Alt Canon, al mucenicului

Cântarea a 4-a

Irmos: Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc, al Întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum avându-l în minte, a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Diomid cel mărit, purtând în inima sa, cuvântul dumnezeieştii cunoştinţe ca, pe o gârlă, a înecat pâraiele înşelăciunii, şi cu totul a cufundat puterea idolilor.

Diomid cel prea înţelept mucenic cu raza bunătăţilor, şi cu îndestularea minunilor a strălucit pe pământ ca un soare, şi cu adevărat a luminat adunările bine credincioşilor.

Slavă...

Aflând sfârşitul cel prea fericit, şi cu bucurie câştigând slava cea negrăită, cea de demult dorită de tine, prea fericite, adu-ţi aminte pentru cei ce te cinstesc pe tine mucenice purtătorule de chinuri.

Şi acum..., a Născătoarei

Naşterea ta s-a arătat străină, precum şi cinstita adormire binecuvântată, care o cinsteşte cetatea ta, scăpând de vătămările cele barbare, prin fierbinte folosinţa ta, Preacurată.

Canonul Sfintei icoane

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce mânecă la Tine cu dragoste luminează-le, ca să Te vadă, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Tine Adevăratul Dumnezeu, pe Tine cel ce le chemi din negura greşelilor.

Cetate mică ţi-a gătit ţie lăcaş de demult oarecând Hristos, în care venirea lui Tadeu a izbăvit bolile, şi scrisoarea mâinii tale, şi dumnezeiască însemnarea feţei Sale.

Darurile harurilor Tale, s-au prea înmulţit Hristoase; că acelea avându-le în sân mai-nainte Edesa, se lăuda, iar acum Roma cea nouă primindu-le se bucură.

Ochii Domnului spre împăraţii cei drepţi, şi urechile Lui spre rugăciunea împăraţilor celor binecredincioşi, care cu bună credinţă cinstesc chipul Lui cel singur scris.

A Născătoarei

Aşează Fecioară întărâtările vrăjmaşilor cele adese, şi strică sfaturile lor, moştenirii tale ajută-i, că vezi că am slăbit întru răutăţi.

Alt Canon, al mucenicului

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate întru cinstită adormirea ta; că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, de pe pământ te-ai mutat la veşnicele Locaşuri şi la Viaţa cea fără de sfârşit. Iar acum, tuturor celor ce te laudă pe tine, mântuire le dăruieşti prin mijlocirile tale.

Arătatu-te-ai fără vărsare de sânge, mucenic vrednic de minune, purtător de cunună fără durere; biruitor prea ales fără de răni, surpând mulţimea vrăjmaşilor, cu chinurile tale, fericite Diomide.

Ţie ca unui drept ţi-a răsărit lumina cea nestinsă, şi veselia soţia ei ţi-a urmat, ca unul ce aveai suflet drept, plecat tuturor poruncilor Mântuitorului, de Dumnezeu cugetătorule.

Slavă...

Muncitorii cei ce după săvârşirea ta ţi-au tăiat capul, s-au lipsit de lumina ochilor trupului, dar li s-au deschis luminat ochii sufletului, cu credinţă alergând către Hristos fericite Diomide.

Şi acum..., a Născătoarei

Împărăteasa cetăţilor avându-te turn pe tine Împărătească şi Doamnă, biruieşte năvălirile barbarilor cele sălbatice, se mântuieşte de tot felul de supărări, creşte şi se întăreşte, Maica lui Dumnezeu prea curată.

Canonul Sfintei icoane

Cântarea a 6-a

Irmos: Prins a fost dar nu s-a ţinut în pântecele chitului Iona, că purtând chipul Tău, al Celui ce ai pătimit şi îngropării Te-ai dat, ca dintr-o cămară a ieşit din fiară şi a strigat străjerilor: Cei ce păziţi cele deşarte şi mincinoase, mila voastră o aţi părăsit.

Împodobit eşti cu frumuseţea Mântuitorule, mai mult decât toţi fiii omeneşti; că măcar că nici chip n-ai avut, nici frumuseţe în vremea patimii; dar cu Cel ce este toate le-ai luminat, şi ai arătat vederea feţei Tale. A căreia asemănare închipuită în mahramă, ca o vistierie s-a dat nouă.

Tăria feţei Tale aducându-se de la mulţimea agarenilor, ca şi de la cei de alt neam sicriul, s-a dat acum noului Israil, icoana Ta Hristoase şi slavă care a câştigat, că nu se cădea să se arunce câinilor cele sfinte.

A Născătoarei

De la tăria mâinii Tale, Mântuitorule, eu am lipsit; ci bătăile Tale le-ai depărtat de la mine; pentru rugăciunile celeia ce Te-a născut pe Tine fără ispită bărbătească Cuvinte, nu mă lăsă pe mine să mă înec în viforul păcatului, şi cumplit să înot, unule Mântuitorule.

Alt Canon, al mucenicului

Cântarea a 6-a

Irmos: Înţelepţii de Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit, al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme, slăvind pe Dumnezeu, cel ce S-a născut dintr-însa.

Prin pâraiele luptelor tale, ai înecat pe vrăjmaşul cel fără de trup, şi cu izvorârea minunilor tale, ai spălat întinăciunile patimilor celor de multe feluri, vrednicule de minuni.

Mişcându-te de cele subţiri vânturi dumnezeieşti, şi ocârmuindu-te de voirea cea de sus, cu linişte ai ajuns către limanul cel prea liniştit, rugându-te pentru noi, prea lăudate mucenice.

Slavă...

De negrăită lecuirea ta, mărite, se curăţesc credincioşii de patimi, şi de dumnezeiasca ta înfăţişare, se izgoneşte tabăra dracilor, vrednicule de minune, fericite Diomide.

Şi acum..., a Născătoarei

Întru tine Fecioară ne lăudăm, întru tine ne mântuim de cele rele, şi cu nădejdea ta, nu ne temem de năvălirile barbarilor vrăjmaşi, noi cei ce te lăudăm pe tine.

Condacul Sfintei icoane, glasul al 2-lea:

Podobie: Pe cea întru rugăciuni...

Negrăită şi dumnezeiască orânduiala Ta cea către oameni, nescrisule împrejur Cuvinte al Tatălui şi Chipul cel nescris, şi de Dumnezeu scris biruitor nemincinoasă întruparea Ta ştiindu-o, o cinstim pe aceea sărutându-o.

Icos: Înfricoşată taina întrupării Sale, făcându-o încredinţată oamenilor, Domnul singur a scris pe mahramă Chipul Său, cel cu dumnezeiască bărbăţie; Chipul cel dintâi de pe muntele Eleonului, înălţându-l în scaunul cel părintesc, l-a aşezat cinstit a fi de îngerii cei fără trup; iar asemănarea Chipului celui dintâi ne-a dăruit ca să i ne închinăm; pe care cu sufletul şi cu inima îmbrăţişându-o o cinstim, pe aceea sărutându-o.

Sinaxar

Întru această lună, în ziua a șaisprezecea, pomenirea aducerii Celui nefăcut de mână Chip, al Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, din cetatea Edesenilor, în păzită de Dumnezeu împărăteasa cetăţilor a Constantinopolului.

Stih: Cel ce ţi-ai şters faţa pe mahramă vieţuind,
Te-ai învăluit mai pe urmă cu mahramă murind.
Cea făcută de mână, poartă pe cel nefăcut de mână Chipul Tău.
Cărămida, făcătorule a toate Hristoase al meu.
Întru această lună în a șaisprezecea zi, Chipul Celui Preaînalt,
Purtându-se pe mâini în cetatea împărătească a intrat.

Făcând multe minuni Domnul şi marele Dumnezeu şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, pentru a Sa bunătate, precum este scris în Sfintele Evanghelii, şi ducându-se pretutindenea această veste, auzi şi Avgar, domnul Edesei şi poftea să vadă pe Iisus Hristos aievea şi nu putea, pentru că era căzut în boală fără leac, căci avea lepră neagră care îi cuprinsese tot trupul, de-l topea şi-l mânca, şi pe lângă aceea avea şi boală veche cu dureri pe la încheieturi. Ci aceea, adică lepra, îl grozăvea şi îl ticăloşea, iar cealaltă îi da dureri iuţi şi grele; pentru aceea nu ieşea afară, nici îl vedea nimenea din cei supuşi ai lui.

Iar în zilele sfintelor patimi ale Domnului Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, scriind o epistolă o trimise cu un Anania oarecarele, învăţându-l să zugrăvească sfatul, părul şi faţa şi tot chipul trupesc, cu toată nevoinţa şi să-i aducă Chipul acela al lui Hristos, de vreme ce Anania era foarte iscusit la meşteşugul zugrăviei.

Iar epistola avea aceste cuvinte: ***"Avgar, domnul cetăţii Edesei lui Iisus Mântuitorului Bunului Doctor, ce petrece în Ierusalim să se bucure. Auzit-am de Tine, şi de tămăduirile ce se fac de la Tine fără de ierburi. Că precum auzim: Faci pe orbi de văd şi pe ologi de umblă, pe leproşi curăţeşti, duhurile necurate şi dracii goneşti şi pe cei ce se află cu boli îndelungate îi lecuieşti şi pe morţi înviezi, şi auzind acestea toate pentru Tine, am gândit una dintr-acestea două: Că au Fiul lui Dumnezeu eşti făcând acestea, au Dumnezeu.***

Drept aceea dar scriind te-am rugat să iei osteneală să vii până la mine, ca să-mi tămăduieşti şi boala ce am, şi să Te afli aicea cu mine. Că am înţeles că şi iudeii cârtesc asupră-ţi, şi vor să-Ţi facă rău, şi am o cetate adică prea mică, însă de cinste, care ne va fi din destul amândurora, a petrece cu pace."

Deci Anania mergând la Ierusalim şi dând Domnului epistola, îi luă aminte de-i semuia cu multă chibzuială, şi neputând să se apropie pentru mulţimea ce se adunase, se sui pe o piatră ce era mai înaltă puțintel de la pământ de şezu, şi îndată îşi puse ochii asupra Lui, şi-şi întări mâna pe hârtie şi scria asemănările Celui ce vedea, însă nu putea nicicum să-i însemneze chipul, pentru că se arăta cu altă față, şi schimbată vedere.

Iar Domnul ca un cunoscător ce este ascunselor şi cercetător inimilor, cunoscând gândul lui, vădi ceea ce se făcea pe ascuns; căci cerând apă să se spele, şi aceasta făcându-se, i s-au dat o mahramă în patru cornuri, şi după ce se spălă se şterse cu dânsa la prea curata şi dumnezeiasca sa față, şi o minune! Se tiposi într-acea mahramă dumnezeiescul său Chip şi fața, şi o a dat lui Anania zicându-i: ***Mergi de o dă celui ce te-a trimis***, scriind şi o epistolă ca aceasta: ***"Fericit eşti Avgare, de vreme ce ai crezut în Mine şi încă nu M-ai văzut; că scris este pentru Mine, că cei ce M-au văzut nu vor crede în Mine, şi că cei ce nu M-au văzut, aceia să creadă şi să trăiască. Iar despre cele ce mi-ai scris ca să vin către tine, vei şti că trebuie a plini toate cele pentru care sunt trimis, şi după ce le voi plini să Mă sui către Tatăl cel ce M-a trimis, şi dacă Mă voi sui îți voi trimite pe unul din ucenicii Mei anume Tadeu, care şi boala îți va tămădui şi viață veşnică îți va da şi pace, şi ție şi celor ce sunt cu tine. Şi cetatea îți va întări, ca să nu poată nimenea din vrăjmaşi împotriva ei."*** Punând la sfârşitul epistolei şi şapte peceți, însemnate cu slove evreieşti care tălmăcindu-se, aceasta arată: Teu Tea, Zion Tavma; ci se înțelege: A lui Dumnezeu față, dumnezeiască minune.

Deci Avgar primind pe Anania cu bucurie şi căzând şi închinându-i-se sfintei prea curatei icoanei Domnului, cu credinţă şi multă osârdie, îndată se tămădui de boală rămânând puțină lepră numai pe fruntea lui.

Iar după mântuitoarea patimă a lui Hristos şi suirea Lui la ceruri mergând Sfântul apostol Tadeu la Edesa, puse pe Avgar în scăldătoarea Botezului şi botezându-l şi pe el şi pe toți câți erau sub ascultarea lui, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, ieşi Avgar din apă curăţit şi de acea puțină rămăşiţă de lepră.

Deci de atunci şi în urmă cinstind în tot chipul şi închinându-se acei dumnezeieşti asemănări a Chipului Domnului, şi vrând a se cinsti aceea asemenea de către toți, pe lângă celelalte ale lui bunătăţi, adaose şi aceasta: Că oarecari din cei vechi şi mai de cinste ai cetăţii Edesei, ridicând deasupra porţii celei de obşte a cetăţii un chip al unui elin, căruia de nevoie era a i se închina toți câți vreau a intra în cetate şi a se ruga şi apoi să intre.

Deci pe acest necurat chip pogorându-l Avgar şi sfărâmându-l de tot, a pus în locul lui acea nefăcută de mână icoană a Mântuitorului nostru şi Dumnezeu, lipindu-o pe o scândură şi înfrumuseţându-o, o ridică, scriind într-însa aceste cuvinte: ***Hristoase Dumnezeule, cela ce nădăjduieşte întru Tine, nu se scapă niciodată.***

Deci au dat poruncă ca oricare vor intra pe acea poartă să dea cinstea ceea ce se cuvine şi închinăciune cinstitei şi de minuni făcătoarei icoanei lui Hristos, şi apoi să intre în cetate. Deci se ţinu o poruncă blagocestivă şi dumnezeiască ca aceasta a bărbatului aceluia, cât a trăit el şi fiul său în viaţa aceasta.

Iar după ce nepotul lui s-a făcut moştenitor părinteştii domnii, a dat cu piciorul bunei credinţe, şi însuşi se întoarse la slujirea idolilor, şi a vrut ca iarăşi să ridice deasupra porţii Edesei un idol drăcesc, şi să pogoare icoana lui Hristos.

Aceasta cunoscându-o din dumnezeiască arătare episcopul cetăţii, puse nevoinţă mare, şi de vreme ce locul unde sta icoana era rotund, a aprins înaintea dumnezeieştii icoane o candelă, şi a pus o cărămidă dinainte, şi zidindu-o pe dinafară cu var se tocmi zidul de nu se vedea; şi nevăzându-se mai mult icoana Domnului, se părăsi păgânul de acel lucru ce se apucase.

Şi a trecut multă vreme, cât ieşise din gândul oamenilor, unde era ascunsă dumnezeiasca icoană.

Deci Hosroiu împăratul perşilor prădând cetăţile şi oraşele Asiei, ajunse şi la Edesa, şi pornind asupra ei toată meşteşugirea de bătaie, a dat mare frică oamenilor cetăţii, care scăpând numai la Dumnezeu, şi rugându-L cu lacrimi, aflară grabnică mântuire; căci într-o noapte se arătă o femeie prea slăvită episcopului Eutalie, zicându-i: De veţi lua dumnezeiescul Chip al Mântuitorului cel nefăcut de mână care este ascuns deasupra acestei porţi, arătându-i şi locul, toate le va face bune; deci episcopul mergând şi săpând în locul acela, o minune! Află dumnezeiasca icoană nestricată, şi candela aprinsă de atâţia ani, încă şi în cărămida ce era pusă în preajma candelei, era altă asemănare tipositǎ tocmai ca şi cea întâia. Care arătându-se tuturor se umplură de nespusă bucurie şi veselie.

Această dar icoană, luându-o episcopul şi făcând Litanie şi mulţumind a mers la locul unde spărgeau perşii cetatea, căci prin sunetele uneltelor celor de fier ce sfărâmă au fost duşi ei acolo, şi dacă se apropiară de dânşii, pică untdelemn din candelă în focul cel gătit ce vrea să ardă cetatea, şi-i arse pe toţi de-i prăpădi, încă şi din afară de perşi în pădure unde era focul mare de mulţime de pădure şi de copaci ce tăiase.

Dacă s-a apropiat episcopul cu dumnezeiescul Chip, îndată se porni vânt mare, de întoarse para focului asupra celor ce-l făcuse, de i-au ars şi i-au izgonit. Deci pătimind perşii mai mult decât ceea ce gândeau să facă ei cetăţii, se duseră fără de ispravă. Şi aşa cetatea Edesa s-a izbăvit de vrăjmaşii săi, prin milostivirea lui Hristos Dumnezeului nostru, şi prin arătarea Preasfântului Chip celui nefăcut de mână.

După aceea iarăşi mulţi ani trecând, când a fost între greci împăratul Romano ce-l ce se chemă Lacapenos, pe care şi Porfirogenet îl numesc, cel ce a împărăţit cu ginerele său Constantin, fiul împăratului Leon cel înţelept, s-a adus acea Sfântă Mahramă, care avea pe sineşi închipuirea cea nefăcută de mână a dumnezeieştii feţei lui Hristos, în Constantinopol din Edesa, care de saracini se stăpânea; pentru că întru acele vremi toată Siria, întru care era şi cetatea Edesa sub stăpânirea saracinilor era.

Şi s-a făcut aducerea aceea întru acest chip: Căci Romano cel bătrân care stăpânea atunci împărăţia romano-grecilor, a pus nevoinţă a îmbogăţi cetatea cea împărătească şi cu aceasta; pentru aceea în multe vremi trimiţând la Edesa, şi cerşind acea dumnezeiască omenească închipuire a Domnului, de la Amira cel ce se află acolo, şi cerşindu-se douăsprezece mii de taleri, şi două sute de saracini ce se întâmplase de-i prinsese atunci robi, şi plecându-se spre toate pentru cererea unui bine ca acesta, şi întărindu-le cu făgăduinţă, a nu se mai porni cu vrăjmăşie oştile creştinilor împotriva acelor hotare, nu se scăpă de cererea lui, plinind şi cele ce i s-a cerut.

Şi de vreme ce a dat voie Amira şi a lăsat a fi aşa, pentru aceasta dar luând episcopii: Samosalelor, Edesei şi alţii oarecari cu frica lui Dumnezeu acea Sfântă icoană, şi epistola cea scrisă de Hristos, au purces în cale spre Constantinopol, deci se făceau nespuse minuni pe cale; şi dacă sosiră la locul Optimatelor şi la Biserica Născătoarei de Dumnezeu ce-i zic a lui Evsevie; apropiindu-se mulţi bolnavi cu credinţă, s-au tămăduit de multe feluri de boli.

Unde venind şi un îndrăcit, şi proorocind acestea zicea: i-aţi Constantinopole slava, cinstea şi bucuria, şi tu Porfirogenetule împărăţia ta. Şi îndată se tămădui omul.

Iar în cincisprezece zile ale lui august, la anii şase mii patru sute cincizeci şi doi (6452) de la zidirea lumii, iar de la Hristos nouă sute cincizeci şi nouă (959), pe vremea împărăţiei lui Romano, sosiră Arhiereii cei ce duceau Sfânta icoană în Constantinopol la biserica Născătoarei de Dumnezeu cea din Vlaherne, care fu

primită cu închinăciune, cu cinste şi cu bucurie atât de împăraţi, cât şi de domni şi de celălalt norod.

Iar când fu a doua zi, adică întru aceasta în şaisprezece, după sărutare şi închinăciune ridicând icoana lui Hristos pe umere patriarhul Teofilact şi împăraţii cei tineri, pentru că cel bătrân lipsea pentru slăbiciune, şi toţi cei mai de cinste şi toată plinirea Bisericii o au petrecut cu cinstea ceea ce se cădea, până la poarta cea de aur; apoi ridicându-o iarăşi de acolo cu cântări şi cu laude, şi cu nespuse mulţime de făclii aprinse, sosiră la vestita şi marea Biserică a înţelepciunii lui Dumnezeu, şi făcând şi acolo cinstea ceea ce se cădea, se suiră la palaturile împărăteşti, şi intrând în Biserica Născătoarei de Dumnezeu, ce-i zic a Farului, puseră acolo cinstitul şi Sfântul Chip al Domnului Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos; a Căruia este slava veci, Amin.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Diomid.

Stih: Diomid s-a nevoit şi vieţuind şi murind,
Viu adică prin voinţă, şi mort tăierea capului răbdând.
Întru această lună în a şaisprezecea zi,
Diomid de sabie se săvârşi.

Acesta a fost din Tarsul Ciliciei, odrăslind din neam mare şi bun; deci făcându-se mai bun după voinţă, se deprinsese cu meşteşugul doctoricesc, lecuind pe toţi cei ce mergeau la el, sufletele adică cu dumnezeiasca credinţă, iar trupurile cu meşteşugul.

Deci în zilele împăratului Diocleţian lăsă Tarsul şi merse la Niceea cea din Bitinia, şi folosind şi acolo în tot chipul, celor ce mergeau la dânsul şi cu credinţă dumnezeiască şi cu doctoricescul meşteşug, fu pârât la împăratul; şi de vreme ce se duseră ca să-l prindă, aflându-l mutat către Domnul, îi tăiară capul şi-l duseră la împăratul, iar pentru nemilostivirea aceasta ce au arătat cei ce au tăiat capul sfântului, îndată au orbit. Carele dacă îl văzu, porunci iarăşi să-l ducă să-l pună la trup, şi dacă îl duseră şi-l alcătuiră la trup, spun, că îndată slujitorii acei ce-l dusese, le-au venit iarăşi vederea ochilor, care o pierduse când au tăiat capul sfântului.

Tot în această zi, Sfântul Herimon, cu pace s-a săvârşit.

Stih: Bucură-te, Herimone fericite, pentru al tău sfârşit,
Căci început de răsplătire ostenelilor tale ai văzut.

Tot în această zi, deşertarea şi iarăşi izvorârea fântânii de aghiazmă, celei din Biserică.

Stih: Izvorul apelor făcătoare de minuni deşertându-se,
Iarăşi face minuni umplându-se.

Tot în această zi, sosi împreună şi pomenirea celei cu milosârdie înfricoşatei groaze a cutremurului, care venise asupra noastră în vremile acelea, de care fără de nădejde ne-a mântuit Iubitorul de oameni, Dumnezeu.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Alcibiad, prin foc s-a săvârşit.

Stih: Trupul lui Alcibiad focul mistuind.
Ca pe o trestie, precum dumnezeiescul Moise era zicând.

Tot în această zi, Sfântul noul cuvios mucenic Nicodim cel de la Meteora, care pentru buna cinstire a mărturisit la anul o mie cinci sute cinci zeci şi unul.

Stih: Dară tu Nicodime ce, spune a ta pătimire?
Morţii m-au dat zice, pentru a Domnului iubire.

Tot în această zi, Sfântul noul mucenic Stamatie cel din Vot, care a mărturisit în Constantinopol, la anul o mie şase sute optzeci, care de sabie s-a săvârşit.

Stih: Stamate a aflat a celor de jos contenire,
Dară a găsit drumul cel pururea mișcător spre suire.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte-ne pe noi, Amin.

Canonul Sfintei icoane

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon, oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Cu cuvântul toată boala ai gonit Cuvinte al lui Dumnezeu, pe pământ umblând; iar suindu-Te la Scaunul Părintesc, cu Chipul Tău vindeci toate bolile noastre.

Cela ce cu cuvântul toate le-ai zidit, şi Te-ai închipuit întru Cel străin, însemnările a însuşi feţei Tale nouă ne-ai lăsat, care primindu-le, întru bucurie ne veselim.

Din tot sufletul căutând însemnarea Chipului Tău, credinciosul împărat, şi precum a căutat, aşa a şi dobândit Doamne, cu cuviinţă aflând plinirea dumnezeiescului dor.

A Născătoarei

Dezlegatu-s-a din osânda cea de demult omenirea prin naşterea ta, că pe tine singură mai desfătată decât cerurile aflându-te Dumnezeu, ceea ce eşti cu totul fără prihană, S-a sălăşluit întru tine.

Alt Canon, al mucenicului

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii înţelepţii lui Dumnezeu, ci numai Făcătorului şi groaza focului bărbăteşte înfruntând-o, se bucurau, cântând: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Capul tău cel tăiat, prea mărite, a strălucit lumină celor cugetători deşertăciunii, pe care văzându-l tiranul, ca şi cum ar fi fost viu s-a cucerit, iar fiind omorât la minte nu a înţeles a cânta: Bine eşti cuvântat, Dumnezeule.

Dezbrăcatu-te-ai pururea pomenite, de cea urâtă haină a omorârii, pentru aceasta prin dar te-ai îmbrăcat cu podoaba cea frumoasă a nemuririi, cu veselie strigând către Stăpânul tău: Bine eşti cuvântat, Dumnezeule.

Slavă...

Cu focul răbdării tale, mucenice, ai întors în cenuşă înşelăciunea cea stufoasă a vrăjmaşului, şi te-ai arătat stea luminoasă de Dumnezeu, strălucind dările tămăduirilor, către cei ce strigă: Bine eşti cuvântat, Dumnezeule.

Şi acum..., a Născătoarei

Ceea ce eşti împărătească a lumii, care ai născut pe Împăratul Hristos, mântuieşte de stricăciune, de cutremur şi de supărarea limbilor, pe împărătească ta cetate, care îţi cântă: Bine este cuvântat, Rodul pântecelui tău, Preacurată.

Canonul Sfintei icoane

Cântarea a 8-a

Irmos: Pentru Legile părinteşti, fericiţii tineri în Babilon mai înainte chinuri pătimind, nu au ţinut seama de porunca cea nebună a celui ce împărăţea; şi cu focul împreunându-se, care nu i-a ars, Celui ce stăpâneşte, cântare vrednică i-au cântat: pe Domnul lăudaţi-L toate lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Nădăjduindu-se că vei veni ca de faţă Doamne, tot poporul cetăţii cel mai ales ţi-a făcut Ţie întâmpinare minunată, mergând pe urmă dumnezeiasca ceată a arhiereilor, peste ale căror umere purtându-Te, şi întru moştenirea Ta intrând Îndurate, în Biserica Maicii Tale te-ai odihnit.

Gurile pruncilor celor fără răutate, Te-au lăudat pe Tine mergând Tu de demult la cetatea cea ucigătoare de prooroci; dar adunarea iudeilor cea fărădelege sălbătăcindu-se, mână ucigaşă a într-armat asupra Ta. Iar acum cetatea cea legiuitoare de obşte strângându-se, şi pe Tine ca pe un Făcător văzându-Te, se bucură primind Chipul feţei Tale.

A Născătoarei

Voind a purta trup, Îngerul sfatului celui mare al Tatălui, în pântecele tău prea curată, desăvârşit S-a lucrat, şi pe tine Maică jos te-a însemnat curată, şi firea omenească cea stricată o a înnoit; pe care bine-L cuvântăm toţi ca pe un Făcător, şi-L prea înălţăm întru toţi vecii.

Alt Canon, al mucenicului

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei binecredincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum plinită; pe toată lumea ridică să-Ţi cânte Ţie: pe Domnul, lucrurile, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Picioarele tale cele cinstite purtătorule de chinuri, s-au îndreptat către căile muceniciei şi acum bucurându-se, se preumblă în ceata celor vii în Raiul desfătării, prea înţelepte; pentru aceasta adunându-ne te cinstim, lăudând pe Hristos în veci.

Împletitu-ţi-s-a cununa nestricăciunii ţie, celui ce tare te-ai luptat, şi ai biruit pe şarpele cel începător răutăţii mucenice vrednicule de minune, şi te-a primit adunarea pătimitorilor, pe tine cel ce strigai: Lăudaţi pe Domnul şi-L prea înălţaţi în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Îmbrăcându-te mucenice cu putere dumnezeiască, trimiţi strălucirile minunilor, încetezi neputinţele, risipeşti bolile şi izgoneşti duhurile viclenirii, strigând: Lăudaţi lucrurile pe Domnul, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei

Clătinându-ne de multe năvăliri ale păcatelor, năzuim către acoperământul tău cel neclintit, întăreşte pe robii tăi, împuterniceşte-i asupra patimilor. Şi pe cetatea ta, ca pe o închinată ţie mântuieşte-o Fecioară, de cutremur şi de foamete, şi de năvălirile neamurilor.

Canonul Sfintei icoane

Cântarea a 9-a

Irmos: Din ospăţul Stăpânului şi din masa cea nemuritoare, veniţi credincioşilor la loc înalt, cu gânduri înalte să ne îndulcim, pe cuvântul cel prea înalt din Cuvântul lui cunoscându-l, pe care îl mărim.

Nebunitu-s-a asupra Ta poporul cel fără minte Mântuitorule, şi în locul facerii de bine, lucruri necuvioase cu îndrăzneală au pornit asupra Ta; dar noi cei ce stam departe, cu patimile Tale, Mântuitorule, fii ne-am făcut.

Ajutor împotriva vrăjmaşilor dă creştinilor şi credincioşilor noştrii conducători, ca agonisindu-şi semnele trupului Tău, ca o îngrădire nebiruită Stăpâne printr-însele să vadă mântuirea Ta.

A Născătoarei

Văzut a fost celor de pe pământ, Cuvântul purtător de trup, îndoit după fire din tine, ceea ce eşti cu totul fără prihană, prin săvârşirea Dumnezeirii, întru un Ipostas, fără amestecare, unit fiind cu amestecarea, pe care Îl slăvim.

Alt Canon, al mucenicului

Cântarea a 9-a

Irmos: Tot neamul omenesc să salte cu duhul, fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfinţita adormire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Aflat-ai răsplătire ostenelilor desfătarea cea gătită ţie de sus, unde curtenindu-te înfrumuseţat cu podoabe mucenicești, te desfătezi întru frumuseţea Ziditorului tău mucenice, mijlocind cu rugăciunile tale curăţire şi mântuire de rele, celor ce te cinstesc pe tine.

Arătatu-te-ai mucenice privelişte, stâlp bunătăţilor, şi reazem al credinţei, şi stâlp nemişcat, şi turn neclintit, Bisericii lui Hristos, şi gârlă, izvorând pâraie de tămăduiri, şi casă de doctorie fără plată, celor ce cu dragoste săvârşesc adormirea ta, mărite Diomide.

Slavă...

Apus-ai de pe pământ, risipind ceaţa idolilor cea fără Dumnezeu, şi te-ai mutat către lumina cea neînserată, a vieţii celei începătoare de lumină, ale căreia arătări le-ai avut mai-nainte, mărite, strălucindu-te de strălucirile cele de acolo, şi umplându-te de bucuria cea veşnică.

Şi acum..., a Născătoarei

Ceea ce eşti cu adevărat neclintită cetate a lui Dumnezeu, întru care însuşi S-a sălăşluit, mântuieşte cetatea ta de cutremur şi de cădere, de înconjurarea barbarilor, de foc, de sabia vrăjmaşilor şi de toată răutatea, prin cea fierbinte către Dumnezeu mijlocirea ta prea curată Fecioară.

Luminânda

Podobie: Femei auziţi glas...

Hristoase lumina cea neînserată, luminează feţele noastre cu privirea Ta; şi când vei şedea ca să răsplăteşti fiecăruia după faptele lui, învredniceşte-ne luminii sfinţilor; pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu celeia ce Te-a născut pe Tine.

Slavă..., a mucenicului

Cu pâraiele sângiurilor tale mare mucenice mărite, dumnezeieşte ai roşit Biserica lui Hristos; iar înşelăciunea idolilor cea pierzătoare de suflet o ai stins prea fericite Diomide. Şi acum rugându-te nu înceta, pentru noi către Domnul.

Şi acum..., a praznicului, însăşi Podobia

Apostoli de la margini, adunându-vă aicea în satul Ghetsimani, îngropaţi trupul meu; şi Tu Fiule şi Dumnezeul meu, primeşte duhul meu.

La Laude

Stihirile Sfântului Chip, pe 4, glasul al 4-lea:

Podobie: Cela ce de sus eşti chemat...

Cela ce în chipul cel dumnezeiesc, Dumnezeu este ca o strălucire a slavei, şi închipuire a Tatălui, pentru milostivirea cea fără măsură, prin voinţa cea dumnezeiască, s-a făcut chip văzut, purtând chip de rob; a căruia asemănare acelaşi precum însuşi ştie luminat o a închipuit, cu închipuire dumnezeiască, întru asemănarea feţei Sale, întru a Căruia venire, mulţimea îngerilor o a împreunat cu oamenii, şi a luminat lumea cea văzută şi cea nevăzută. (de două ori)

Dumnezeu odinioară, cu dumnezeiască vedere celor dinainte, a prea mărit faţa lui Moise, şi printr-însul legea cea scrisă de Dumnezeu, a trimis norodului israelitenesc cel necredincios; iar acum ca de la Egipt, venind din pământul cel de altă seminţie, în cetatea cea numită cu numele lui Hristos, a norodului celui nou, dumnezeiască închipuirea înfricoşatului Său Chip, cel dintâi închipuit, printr-acesta Îl slăvim, învrednicindu-ne a-L vedea faţă către faţă.

Cel ce împărăţeşte peste toată făptura, de bunăvoie, primind sărăcia mea, îmbogăţeşte cu Dumnezeirea pe cei ce cunosc domnia Lui. Pentru aceasta şi lui Avgar a trimis literele cele închipuite de Dumnezeu, cerând el mântuire, şi sănătatea cea dintru asemănarea Chipului Tău celui dumnezeiesc a căruia venire cu bucurie acum prăznuindu-o ne veselim, cu credinţă primind luminare.

Slavă..., a Sfântului Chip, glasul al 4-lea

Să picure norii dulceaţă, şi munţii să sălteze cu bucurie, de prea slăvite măririle lui Hristos Dumnezeului nostru. Pentru că ieri în muntele Taborului lumina Dumnezeirii o a strălucit, încredinţând pe cei mai mari ucenici, şi pe Moise şi pe Ilie cu slavă de faţă i-a pus, care L-au mărturisit pe El dătător legii, şi Stăpânitor viilor şi morţilor. Astăzi în mijlocul lumii, a strălucit închipuirea cea cu luminoasă rază, încredinţând pe toţi, că El însuşi este Cel ce S-a întrupat Dumnezeul nostru, căruia strigăm: Slavă, Hristoase iubirii Tale de oameni.

Şi acum..., a praznicului, glasul 1

Cu cuviinţă era singuri văzătorilor Cuvântului şi slugilor, să vadă şi Adormirea Maicii Lui celei după trup, taina cea mai de pe urmă a ei câtă este, ca nu numai să vadă înălţarea Mântuitorului cea de pe pământ, ci şi pentru mutarea celeia ce L-a născut pe El să mărturisească. Pentru aceasta de pretutindenea adunându-se cu dumnezeiască putere, la Sion au ajuns, şi au petrecut pe cea mai înaltă decât Heruvimii, care mergea la Cer. Căreia şi noi împreună cu dânşii ne închinăm, ca celeia ce se roagă pentru sufletele noastre.

Slavoslovia cea mare. După Sfinte Dumnezeule... Troparul Chipului.

Slavă..., Şi acum..., al praznicului

La Liturghie

Fericirile Praznicului Cântarea 1-a, pe 4, şi ale icoanei Cântarea a 6-a, pe 4.

Prochimen, glasul al 4-lea. Cântaţi Domnului cântare nouă....

Stih: Văzut-au toate marginile pământului...

Apostolul către Timotei: Fiule Timotei, cei ce bine slujesc treaptă bună loruşi îşi dobândesc... Aliluia, glasul al 4-lea. Doamne întru lumina feţei Tale...

Evanghelia de la Luca: În vremea aceea a fost când s-au împlinit zilele suirii lui Iisus... Apoi ale rândului.

Chinonicul: Doamne întru lumina feţei Tale vom merge, şi întru numele Tău ne vom bucura în veci.

Vezi: De se va întâmpla după prăznuirea Adormirii Născătoarei de Dumnezeu şi a Icoanei celei nefăcute de mână, Duminică.

Sâmbătă seara. La Vecernia cea mare: La Doamne strigat-am... Stihirile Învierii 5, şi ale Praznicului 5, şi ale Icoanei 4. Slavă..., a Icoanei, Şi acum..., Dogmatica glasului. Vohod. La Litie Stihirile Praznicului ale Stihoavnei Vecerniei zilei aceleia. Slavă..., a Sfintei Icoane, Şi acum..., a Praznicului. Stihoavnă învierii. Slavă..., a Icoanei, Şi acum..., a Praznicului. La binecuvântarea pâinilor : Troparul Praznicului de 2 ori, şi al Icoanei odată.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... Troparul învierii de 2 ori, Slavă..., al Icoanei, Şi acum..., al Praznicului, printre Catisme, Sedelnele Învierii cu ale Născătoarei lor, şi Celelalte până la Canoane. Canoanele: Al Învierii cu Irmosul pe 4, şi al Praznicului cel dintâi pe 4, şi al Sfintei Icoane pe 6. Catavasiile Praznicului: Cea împodobită... După a 3-a Cântare, Condacul şi Icosul Praznicului, şi Sedealna Icoanei. Slavă..., Şi acum..., a Praznicului. După a 6-a Cântare, Condacul şi Icosul Icoanei. La a 9-a Cântare, Cântăm : Ceea ce eşti mai cinstită... Luminânda Învierii. Slavă..., a Icoanei. Şi acum..., a Praznicului.

La Laude, Stihirile Învierii 4, şi ale Icoanei 4, cu Stihurile: Văzut-au toate marginile pământului mântuirea Dumnezeului nostru... Stih: Doamne întru lumina feţei Tale vom merge... Slavă..., Stihira Evangheliei, Şi acum.... Prea bine-cuvântată eşti... După Slavoslovie, numai Troparul Învierii. Ecteniile şi Otpustul.

La Ceasuri: Troparul Învierii neschimbat, iar ale Icoanei şi ale Praznicului, şi Troparele şi Condacele le schimbăm.

La Liturghie: Fericirile Învierii pe 4, şi ale Praznicului, Cântarea a 1-a, pe 4, şi ale Icoanei, Cântarea a 6-a. pe 4. După Vohod, Troparul Învierii, şi al Icoanei şi al Praznicului, Condacul Învierii. Slavă... al Icoanei, Şi acum..., al Praznicului. Prochimenul, Apostol, Aliluia, Evanghelia şi Chinonicul, ale învierii, şi ale Icoanei.

Vezi: De se va întâmpla după prăznuirea Adormirii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, Sâmbătă, Vineri seara cântăm la: Doamne strigat-am... Slavă..., a Praznicului, Şi acum..., Dogmatica Învierii, a glasului de rând.

Vezi: De se va întâmpla după prăznuirea Adormirii Născătoarei de Dumnezeu, Duminică, afară de prăznuirea Icoanei celei nefăcute de mână; caută învăţătură pe

larg după prăznuirea Schimbării la față; la ziua de 13 August. După cum scrie acolo întocmai, numai Catavasiile vei cânta ale Adormirii: Cea împodobită...

Canon de rugăciune către Sfântul mucenic Diomid

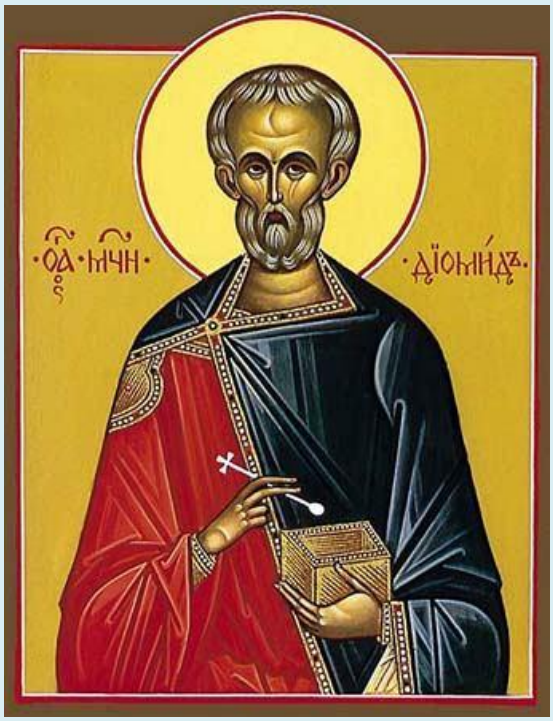

Troparul Sfântului mucenic Diomid, glasul al 4-lea: Mucenicul Tău, Doamne, Diomid, întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta adormirea ei, bucurându-mă.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Strălucind de Lumina cea în Trei Sori, risipeşte întunericul necunoştinţei mele, ca să laud pomenirea ta cea purtătoare de lumină şi faptele vieţii tale, fericite mucenice Diomid.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcându-ţi cugetul tău neprimitor patimilor trupului, te-ai arătat vas primitor al Duhului, pururea pomenite şi ai izvorât noiane de tămăduiri, făcând să înceteze toată supărarea bolilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dorind după viaţa cea fără de sfârşit te-ai sârguit a bea paharul morţii şi ai dobândit-o, prea lăudate, precum ştie Cel ce te-a chemat către cununa cea neveştejită, mucenice nebiruite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce eşti cetate însufleţită a Împăratului, ceea ce ai arătat şi naştere dumnezeiască şi adormire minunată, arată cetatea ta nevătămată de toate căderile cutremurului, prea lăudată.

Catavasie: Cea împodobită cu dumnezeiască slavă, sfinţită şi lăudată pomenirea ta, Fecioară, pe toţi credincioşii la veselie i-a adunat şi începând Mariam, cu timpane şi cu hore, cântă Unuia-Născut al tău, căci cu Slavă S-a prea slăvit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, izvorul cel viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i întru dumnezeiască adormirea ta, cununilor măririi învrednicindu-i.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin negrăită şi dumnezeiască lucrare a mâinilor curăţind patimile oamenilor, ai fost dat de la Dumnezeu doctor prea ales credincioşilor şi prea fierbinte rugător pentru cei ce te cinstesc pe tine, fericite.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Trăgându-se spre junghiere mucenicul Diomid, striga către Tine Singurul nostru Dumnezeu: voi alerga în calea mărturisirii Tale şi cu tărie voi urma Patimii Tale celei de bună voie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Măritul mucenic Diomid prin taină chemându-ne astăzi către ospăţ, pune înainte chinurile lui, ca o mirodenie fără materie, veniţi, dar credincioşilor să ne desfătăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mântuieşte, de Dumnezeu dăruită Preacurată, de toată căderea cutremurului, cetatea aceasta care este închinată ţie şi turma ta păzeşte-o în pace şi în unire.

Catavasie: Cel ce eşti Făcător şi Cuprinzător a toate, Înţelepciunea şi Puterea lui Dumnezeu, Hristoase, neclintită şi nemişcată, întăreşte Biserica, Cel ce Însuţi eşti Sfânt şi întru Sfinţi Te odihneşti.

Cântarea a 4-a

Irmos: Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc, al Întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum avându-l în minte, a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfântul mucenic Diomid cel mărit, purtând în inima sa cuvântul dumnezeieştii cunoştinţe, ca un râu a înecat pâraiele înşelăciunii şi a scufundat cu totul puterea idolilor.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mucenicul Diomid cel prea înţelept, mucenic cu raza bunătăţilor şi cu îndestularea minunilor, a strălucit pe pământ ca un soare şi cu adevărat a luminat adunările dreptcredincioşilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Aflând sfârşitul cel prea fericit şi cu bucurie câştigând Slava cea negrăită, cea de demult dorită de tine, prea fericite, adu-ţi aminte de cei ce te cinstesc pe tine, mucenice, purtătorule de chinuri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Naşterea ta s-a arătat străină, precum s-a arătat binecuvântată cinstita adormire pe care o cinsteşte cetatea ta, scăpată de vătămările barbarilor, prin folosinţa ta, Preacurată.

Catavasie: Graiurile proorocilor şi preînchipuirile au proorocit Întruparea Ta cea din Fecioară, Hristoase. Lumina Strălucirii Tale întru lumina neamurilor va ieşi şi va striga Ţie adâncul cu veselie: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate întru cinstită adormirea ta; că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, de pe pământ te-ai mutat la Veşnicele Locaşuri şi la Viaţa cea fără de sfârşit. Iar acum, tuturor celor ce te laudă pe tine, mântuire le dăruieşti prin mijlocirile tale.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-te-ai fără vărsare de sânge mucenic vrednic de minune, purtător de cunună fără durere; biruitor prea ales fără de răni, surpând mulţimea vrăjmaşilor cu chinurile tale, fericite Diomid.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ţie ca unui drept ţi-a răsărit lumina cea nestinsă şi veselia, soţia ei, ţi-a urmat, ca unul care aveai suflet drept, plecat tuturor poruncilor Mântuitorului, de Dumnezeu cugetătorule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Chinuitorii cei de după săvârşirea ta ţi-au tăiat capul, au fost lipsiţi de lumina ochilor trupului; dar li s-au deschis ochii sufletului, cu credinţă alergând către Hristos, fericite mucenice Diomid.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Împărăteasa cetăţilor avându-te turn pe tine, Împărătească şi Doamnă, biruieşte năvălirile cele sălbatice ale barbarilor, se izbăveşte de tot felul de supărări, creşte şi se întăreşte, Maica lui Dumnezeu prea curată.

Catavasie: Dumnezeiasca şi nespusa frumuseţe a bunătăţilor Tale, Hristoase, voi spune: că din veşnica Slavă Strălucire împreună Vecuitoare şi Ipostatnică luând, din pântecele Fecioresc Întrupându-Te, celor din întuneric şi din umbră le-ai Răsărit ca un Soare.

Cântarea a 6-a

Irmos: Înţelepţii de Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit, al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut dintr-însa.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin pâraiele luptelor tale, ai înecat pe vrăjmaşul cel fără de trup şi cu izvorârea minunilor tale, ai spălat întinăciunile patimilor celor de multe feluri, vrednicule de minuni.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind mişcat de vânturile dumnezeieşti cele subţiri şi fiind ocârmuit de voirea cea de sus, cu linişte ai ajuns la limanul cel liniştit, rugându-te pentru noi, prea lăudate mucenice.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De negrăită lecuirea ta, mărite, se curăţesc credincioşii de patimi; iar de dumnezeiasca ta înfăţişare, se izgoneşte tabăra demonilor, vrednicule de minune, fericite Diomid.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu tine, Fecioară, ne lăudăm; prin tine ne mântuim de cele rele şi cu nădejdea ta nu ne temem de năvălirile vrăjmaşilor noi, cei ce te lăudăm pe tine.

Catavasie: Focul cel dinlăuntru al chitului născut în luciul mării a fost închipuire a îngropării Tale celei de trei zile, al căreia prooroc Iona s-a arătat. Că, fiind izbăvit precum s-a şi spus mai înainte, nevătămat striga: jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne.

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii înţelepţii lui Dumnezeu, ci numai Făcătorului şi groaza focului bărbăteşte înfruntând-o, se bucurau, cântând: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Capul tău cel tăiat, prea mărite, a strălucit lumină celor cugetători de deşertăciuni; dar tiranul văzând capul tău, ca şi cum ar fi fost viu, s-a minunat. Dar, fiind omorât la minte, nu a înţeles a cânta: Binecuvântat eşti, Dumnezeule.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dezbrăcatu-te-ai, pururea pomenite, de haina cea urâtă a omorârii pentru aceasta, prin dar te-ai îmbrăcat cu podoaba cea frumoasă a nemuririi, cu veselie cântând Stăpânului tău: Binecuvântat eşti, Dumnezeule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu focul răbdării tale, mucenice, ai întors în cenuşă înşelăciunea cea stufoasă a vrăjmaşului şi te-ai arătat stea luminoasă de Dumnezeu, strălucind dările tămăduirilor, către cei ce cântă: Binecuvântat eşti, Dumnezeule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce eşti Împărătească a lumii, care ai născut pe Împăratul Hristos, izbăveşte de stricăciune, de cutremur şi de supărarea limbilor împărătească ta cetate, care îţi cântă: Binecuvântat este Rodul pântecelui tău, prea curată.

Catavasie: Mâniei celei fără de ruşine şi focului, dumnezeiasca dragoste împotrivindu-se, focul adică l-a răcorit, iar de mânie şi-a râs prin vioara cea cuvântătoare şi de Dumnezeu însufleţită, care cu cele trei cântări ale sfinţilor, împotriva organelor de cântare ale păgânilor, în mijlocul văpăii, a răsunat: Prea slăvite Dumnezeul părinţilor şi al nostru, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei binecredincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum plinită; pe toată lumea ridică să-Ţi cânte Ţie: pe Domnul, lucrurile, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Picioarele tale cele cinstite, purtătorule de chinuri, s-au îndreptat către căile muceniciei şi acum, bucurându-se, se preumblă în Ceata celor vii, în Raiul desfătării, prea înţelepte pentru aceasta, adunându-ne, te cinstim, lăudând pe Hristos în veci.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împletitu-ţi-s-a cununa nestricăciunii ţie, celui ce tare te-ai luptat şi ai biruit şarpele cel începător al răutăţii, mucenice vrednicule de minune şi te-a primit adunarea pătimitorilor pe tine, cel ce cântai: Lăudaţi pe Domnul şi-L prea înălţaţi în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Îmbrăcându-te, mucenice, cu putere dumnezeiască, trimiţi strălucirile minunilor, încetezi neputinţele, risipeşti bolile şi izgoneşti duhurile viclenirii, cântând: Lăudaţi, lucrurile, pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Clătinându-ne de multele năvăliri ale păcatelor, năzuim către acoperământul tău cel neclintit; întăreşte pe robii tăi, împuterniceşte-i asupra patimilor şi cetatea ta cea închinată ţie izbăveşte-o, Fecioară, de cutremur şi de foamete şi de năvălirile barbarilor.

Catavasie: Îngerul lui Dumnezeu cel Preaputernic a arătat tinerilor văpaia, răcorind pe cuvioşi, iar pe cei necredincioşi arzând şi pe Născătoarea de Dumnezeu a făcut-o izvor de Viaţă începător, stricare a morţii şi viaţă izvorând celor ce cântă: pe Făcătorul Singur să-L lăudăm cei mântuiţi şi să-L prea înălţăm întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Tot neamul omenesc să salte cu Duhul, fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfinţita adormire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Aflat-ai răsplătire ostenelilor desfătarea cea gătită ţie de sus, unde înfrumuseţat cu podoabe mucenicești te desfătezi în frumuseţea Ziditorului tău, mucenice, mijlocind cu rugăciunile tale curăţire şi izbăvire de rele, celor ce te cinstesc pe tine.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-te-ai, mucenice, privelişte, stâlp bunătăţilor şi reazem al credinţei, stâlp nemişcat şi turn neclintit Bisericii lui Hristos şi râu izvorând pâraie de tămăduiri şi casă de tămăduire fără plată celor ce cu dragoste săvârşesc adormirea ta, mărite mucenice Diomid.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Apus-ai de pe pământ, risipind ceaţa idolilor cea fără Dumnezeu şi te-ai mutat către Lumina cea neînserată, a Vieţii celei începătoare de lumină, ale cărei arătări le-ai avut mai înainte, mărite, strălucind de strălucirile de acolo şi umplându-te de bucuria cea veşnică.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce eşti cu adevărat cetate neclintită a lui Dumnezeu, în care Însuşi S-a sălăşluit, izbăveşte cetatea ta de cutremur şi de cădere, de înconjurarea barbarilor, de foc, de sabia vrăjmaşilor şi de toată răutatea, prin mijlocirea ta fierbinte către Dumnezeu, prea curată Fecioară.

Catavasie: Se biruiesc hotarele firii întru tine, curată Fecioară, că naşterea fecioreşte şi moartea arvuneşte viaţă, ceea ce eşti după naştere Fecioară şi după moarte vie, izbăveşti pururea Născătoare de Dumnezeu, moştenirea ta.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Darul tămăduirilor primind de la Dumnezeu, mucenice înţelepte, te-ai arătat obştesc izvor de vindecări celor bolnavi, fericite, dând tămăduiri tuturor celor ce cu credinţă aleargă la dumnezeiască mijlocirea ta pentru aceasta şi mulţimile demonilor prea minunat le goneşti totdeauna, doctore vrednic de minune, purtătorule de

chinuri mucenice Diomid, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşeli celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna Praznicului Adormirii Maicii Domnului, glasul 1. **Podobie:** Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă pentru aceasta, puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viată: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă împărăţiei Tale; slavă rânduielii Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

Ceata cea dumnezeiască a apostolilor s-a adunat să te îngroape pe tine, Prea cinstită Născătoare de Dumnezeu prea curată, cu aceia şi cetele îngerilor au cântat mutarea ta, strigând, Prea lăudată. Împreună cu care şi noi, credincioşii, cu dragoste prăznuim, curată, laudă ţie aducând cu glasuri de cântări şi strigăm: Bucură-te, folositoarea celor ce pururea te fericesc pe tine.

Imnografie

Troparul Sfântului mucenic Diomid: Mucenicul Tău, Doamne, Diomid, întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Mucenicul Diomid cel prea înţelept, mucenic cu raza bunătăţilor şi cu îndestularea minunilor, a strălucit pe pământ ca un soare şi cu adevărat a luminat adunările dreptcredincioşilor.

De negrăită lecuirea ta, mărite, se curăţesc credincioşii de patimi; iar de dumnezeiasca ta înfăţişare, se izgoneşte tabăra demonilor, vrednicule de minune, fericite Diomid.

Îmbrăcându-te, mucenice, cu putere dumnezeiască, trimiţi strălucirile minunilor, încetezi neputinţele, risipeşti bolile şi izgoneşti duhurile viclenirii, cântând: Lăudaţi, lucrurile, pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii. *(din Canonul Sfântului ce se citeşte la Utrenie)*

Darul tămăduirilor primind de la Dumnezeu, mucenice înţelepte, te-ai arătat obştesc izvor de vindecări celor bolnavi, fericite, dând tămăduiri tuturor celor ce cu credinţă aleargă la dumnezeiască mijlocirea ta. Pentru aceasta şi mulţimile demonilor prea minunat le goneşti totdeauna, doctore vrednic de minune. Purtătorule de chinuri mucenice Diomid, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşeli celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta. *(Sedelna Sfântului ce se cânta la Utrenie, glasul al 8-lea)*

Vieţile Sfinţilor - Sfântul mucenic Diomid, doctorul

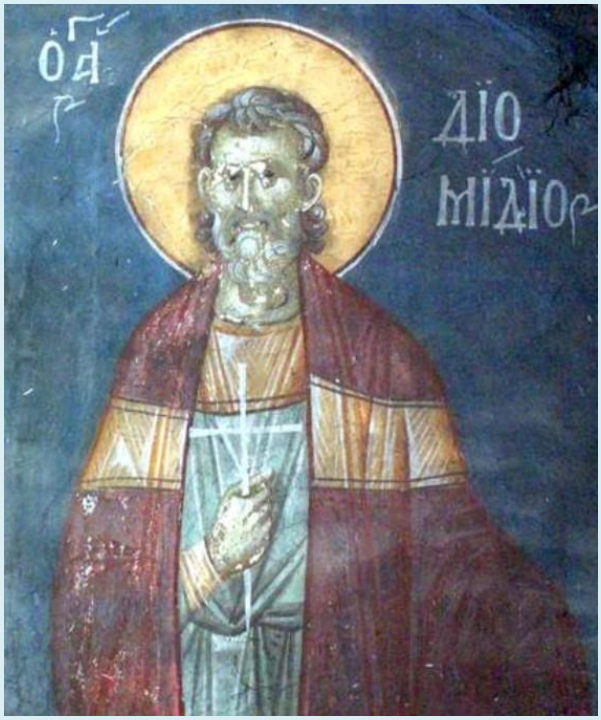

Sfântul Diomid era de neam din Tarsul Ciliciei, cu meşteşugul doctor, iar de credinţă creştin. El tămăduia nu numai trupurile, dar şi sufletele omeneşti, pentru că învăţa pe păgâni să creadă în Hristos şi apoi să se boteze.

În vremea împăratului Diocleţian a lăsat Tarsul şi a mers în Niceea, cetatea Bitiniei, acolo făcând multe tămăduiri, după obiceiul său, nu cu doctorii păgâneşti, ci cu chemarea numelui Atotputernicului şi dătătorului de tămăduiri, Hristos şi cu însemnarea cinstitei Cruci tămăduia toate bolile şi astfel încredinţa pe cei necredincioşi. Mulţi se întorceau de la înşelăciunea idolească prin doctoria şi învăţătura lui.

Împăratul Diocleţian, fiind atunci în părţile Răsăritului şi înştiinţându-se de acest lucru, a trimis să-l prindă. Ostaşii trimişi, mergând la dânsul, l-au aflat sfârşit în Domnul. Deci, au tăiat capul mortului, ca să-l ducă împăratului. După tăierea capului, toţi ostaşii aceia şi-au pierdut luminile ochilor, rămânând orbi. Astfel au fost duşi de alţii la împărat, împreună cu capul cel tăiat al lui Diomid. Văzând împăratul capul şi ostaşii orbi, le-a poruncit să ia capul şi să-l pună la locul său. Făcând ostaşii aceasta, îndată au văzut şi au crezut în Hristos, adevăratul Dumnezeu, Căruia I se cuvine slavă în veci. Amin.

Sinaxar 16 august

În această lună (august), în ziua a şaisprezecea, pomenirea aducerii Icoanei celei nefăcute de mână a Domnului Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, din cetatea Edesei, în păzita de Dumnezeu împărateasa cetăţilor a Constantinopolului.

Făcând multe minuni Domnul şi marele Dumnezeu şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, pentru a Sa bunătate, precum este scris în Sfintele Evanghelii, şi ducându-se pretutindeni această veste, a auzit şi Avgar, domnitorul Edesei.

Şi dorea să vadă pe Iisus Hristos aievea şi nu putea, pentru că era căzut în boală fără leac, căci avea lepră neagră care îi cuprinsese tot trupul, de-l topea şi-l mânca; şi pe lângă aceea avea şi boală veche cu dureri pe la încheieturi. Lepra însă îl înspăimânta şi îl umilea, iar cealaltă boala îi dă dureri iuţi şi grele; pentru aceea nu ieşea afară, şi nu-l vedea nimeni din cei supuşi ai lui.

Iar în zilele Sfintelor Patimi ale Domnului Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, scriind el o epistolă a trimis-o cu un oarecare Anania, învăţându-l să zugrăvească statul, părul şi faţa şi tot chipul trupesc, cu toată nevoinţa, şi să-i aducă Chipul acela al lui Hristos, de vreme ce Anania era foarte iscusit la meşteşugul zugrăviei.

Iar epistola avea aceste cuvinte: ***"Avgar, domnul cetăţii Edesei, lui Iisus Mântuitorului Bunului Doctor, ce petrece în Ierusalim, să se bucure. Auzit-am de Tine şi de tămăduirile ce se fac de Tine, fără ierburi. Că precum auzim, faci pe orbi să vadă şi pe ologi să umble, pe leproşi curăţeşti, duhurile necurate şi demonii goneşti şi pe cei ce se află cu boli îndelungate îi lecuieşti şi pe morţi înviezi. Şi auzind acestea toate despre Tine, am gândit una dintr-acestea doua: Că au Fiul lui Dumnezeu eşti făcând acestea, au Dumnezeu. Drept aceea dar, scriind, Te-am rugat să iei osteneala şi să vii până la mine, ca să-mi tămăduieşti şi boala ce am, şi să Te afli aicea cu mine. Că am înţeles că şi iudeii cârtesc asupra Ta şi vor să-Ţi facă rău; eu am o cetate mică, însă de cinste, care ne va fi din destul amândurora, a petrece cu pace".***

Deci Anania mergând la Ierusalim şi dând Domnului epistola, îi lua aminte de-L semuia cu multă chibzuinţă. Dar neputând să se apropie din pricina mulţimii ce se adunase, s-a suit pe o piatră ce era mai înaltă puţintel de la pământ, şi îndată îşi puse ochii asupra Lui, şi-şi întări mâna pe hârtie scriind asemănările cele ce vedea. Însa nu putea nicicum să-i însemneze chipul, pentru că se arăta cu altă faţă şi cu schimbată înfăţişare.

Iar Domnul, ca un cunoscător al celor ascunse şi cercetător al inimilor, cunoscând gândul aceluia, a vădit ceea ce se făcea pe ascuns. Căci cerând apa să se spele, i s-a dat şi o mahramă în patru colţuri; şi după ce s-a spălat a şters cu ea preacurata şi dumnezeiasca Sa faţă. Şi, o, minune: s-a întipărit pe acea mahramă dumnezeiescul Său chip şi faţa; şi El a dat-o lui Anania, zicându-i:

"Mergi de o dă celui ce te-a trimis, şi du-i şi epistola aceasta: Fericit eşti, Avgare, de vreme ce nu M-ai văzut şi ai crezut în Mine. Că scris este pentru Mine, ca cei ce M-au văzut să nu creadă în Mine, iar cei ce nu M-au văzut, aceia să creadă şi să fie vii. Iar despre cele ce Mi-ai scris ca să vin către tine, să ştii că Eu trebuie să plinesc toate cele pentru care sunt trimis; iar după ce le voi plini Mă voi sui către Tatăl, Cel ce M-a trimis. Şi când Mă voi sui, îţi voi trimite pe unul din ucenicii Mei, anume Tadeu, care şi boala îţi va tămădui şi viaţa veşnică îţi va da şi pace, şi ţie şi celor ce sunt cu tine. Şi cetatea îţi va întări, ca să nu poată nimeni din vrăjmaşi împotriva ei".

Punând la sfârşitul epistolei şi şapte peceţi, însemnate cu slove evreieşti care tălmăcindu-se, arată: Teu Tea, Tion Tavma, adică: A lui Dumnezeu faţă, dumnezeiască minune.

Deci Avgar primind pe Anania cu bucurie şi căzând şi închinându-i-se sfintei şi preacuratei Icoane a Domnului, cu credinţă şi multă osârdie, îndată s-a tămăduit de boală, rămânând puţină lepră numai pe fruntea lui. ***Iar după mântuitoarea patimă a lui Hristos şi după suirea Lui la cer, mergând Sfântul Apostol Tadeu la Edesa, a pus pe Avgar în scăldătoarea Botezului.*** Şi botezându-l şi pe el şi pe toţi câţi erau sub ascultarea lui, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, a ieşit Avgar din apă curăţit şi de acea puţină rămăşiţă de lepră.

Regele Avgar al Edessei

De atunci cinstind în tot chipul, închinându-se acelei dumnezeieşti asemănări a Chipului Domnului, şi vrând ca să fie cinstită de către toţi, pe lângă celelalte ale lui bunătăţi, a adăugat şi aceasta: Ca pogorând chipul unui zeu, ridicat deasupra porţii celei de obşte a cetăţii şi sfărâmându-l, a pus în locul lui acea nefăcută de mână Icoană a Mântuitorului nostru şi Dumnezeu, înfrumuseţând-o, şi scriind aceste cuvinte: ***"Hristoase Dumnezeule, cel ce nădăjduieşte întru Tine, nu este trecut cu vederea niciodată".***

Şi a dat poruncă ca oricine va intra pe acea poartă să dea cinstea şi închinăciunea ce se cuvine cinstitei şi de minuni făcătoarei Icoanei lui Hristos, şi apoi să intre în cetate. Această poruncă pioasă a bărbatului aceluia, a fost ţinută cât a trăit el şi fiul său în viaţa aceasta. Iar după ce nepotul lui a ajuns domnitor, a dat cu piciorul dreptei credinţe şi însuşi s-a întors la slujirea idolilor, şi a vrut să ridice deasupra porţii Edesei un idol şi să pogoare Icoana lui Hristos.

Cunoscând aceasta din dumnezeiasca arătare episcopul cetăţii, a pus nevoinţa mare, şi de vreme ce locul unde stă Icoana era rotund, a aprins înaintea dumnezeieştii Icoane o candelă, şi a pus o cărămidă dinainte, şi zidind-o pe din afară cu var, a tocmit zidul de nu se vedea. Nemaivăzând, Icoana Domnului, păgânul a renunţat la lucrul ce începuse a face.

Şi a trecut multă vreme, încât ieşise din mintea oamenilor unde era ascunsă dumnezeiasca Icoană. Iar când Osroe, împăratul perşilor, prădând cetăţile şi oraşele Asiei, a ajuns şi la Edesa, şi a pornit asupra ei toată meşteşugirea de luptă, a dat mare frică oamenilor cetăţii. Aceştia scăpând numai la Dumnezeu şi rugându-L cu lacrimi, aflară grabnica mântuire; căci într-o noapte s-a arătat o femeie preaslăvită episcopului Eulalie, zicându-i: ***"De veţi lua dumnezeiescul chip al Mântuitorului cel nefăcut de mână care este ascuns deasupra acestei porţi, arătându-i şi locul, toate le va face bune".*** Deci episcopul mergând şi săpând în locul acela a aflat dumnezeiasca Icoană nestricată, şi candela aprinsă de atâţia ani, încă şi în cărămida ce era pusă în preajma candelei. Şi arătând Icoana tuturor s-au umplut de nespusă bucurie şi veselie.

Luând episcopul această Icoană şi făcând Litanie şi mulţumind a mers la locul unde spărgeau perşii cetatea. Şi dacă s-au apropiat, a picurat untdelemn din candela în focul cel gătit ce avea să ardă cetatea, şi a ars pe toţi de i-a prăpădit. Iar dacă s-a apropiat episcopul cu dumnezeiescul chip de pădure unde era focul mare de mulţime de copaci, îndată s-a pornit vânt mare, şi a întors para focului asupra celor ce-l făcuseră şi i-au izgonit. Şi aşa cetatea Edesa s-a izbăvit de vrăjmaşii săi, prin milostivirea lui Hristos Dumnezeul nostru, şi prin arătarea preasfântului Chip cel nefăcut de mână.

După mulţi ani împăratul Romano, cel ce se chema Lacapenos, pe care şi Porfiroghenit îl numesc, cel ce a împărăţit cu ginerile sau Constantin, fiul împăratului Leon cel înţelept, a fost adusă acea sfântă mahramă, care avea pe ea Chipul cel nefăcut de mână al dumnezeieştii feţe a lui Hristos, în Constantinopol din Edesa care era stăpânită de saracini împreună cu toată Siria. Şi s-a făcut aducerea aceea în acest chip: Romano cel bătrân care stăpânea atunci, şi-a pus în

gând să îmbogăţească cetatea împărătească şi cu aceasta icoană. Pentru aceea în multe vremi a trimis la Edesa, şi a cerut acea dumnezeiască omenească închipuire a Domnului, de la Amira cel ce se afla acolo, făgăduind că va plăti şi bani şi va slobozi pe prinşii de război, dar şi că nu se va mai porni cu vrăjmăşie oştile creştinilor împotriva acelor hotare. Şi au căzut la învoială.

Şi de vreme ce a dat voie Amira şi a lăsat a fi aşa, luând episcopii Samosatelor, Edesei şi alţii cu frica lui Dumnezeu acea Sfântă Icoană şi epistola scrisă de Hristos, au purces în cale spre Constantinopol; iar pe cale se făceau nespuse minuni. Şi dacă au sosit la locul Optimatelor şi la biserica Născătoarei de Dumnezeu ce se numeşte a lui Eusebiu, apropiindu-se mulţi bolnavi cu credinţă, s-au tămăduit de multe feluri de boli. Iar un îndrăcit zicând: "Ia-ţi Constantinopole slavă, cinstea şi bucuria, şi tu Porfirogenitule împărăţia ta", îndată s-a tămăduit.

Iar în cincisprezece zile ale lui august, în anul de la Hristos nouă sute cincizeci şi nouă, pe vremea împărăţiei lui Romano, au sosit arhiereii ce duceau Sfânta Icoană la Constantinopol la biserica Născătoarei de Dumnezeu, cea din Vlaherne, unde a fost primită cu închinăciune, cu cinste şi cu bucurie atât de împărat cât şi de domnul şi de întregul popor.

Iar a doua zi, adică în şaisprezece, după sărutare şi închinăciune, ridicând Icoana lui Hristos pe umere patriarhul Teofilact şi împăraţii cei tineri, pentru că cel bătrân lipsea din pricina slăbiciunii, şi toţi cei mai de cinste şi toată plinirea bisericii au petrecut-o cu cinste, până la poarta cea de aur. Apoi ridicând-o de acolo cu cântări şi cu laude, şi cu făclii aprinse, au sosit la vestita şi marea biserică a înţelepciunii lui Dumnezeu. Şi făcând şi acolo cinstirea ce se cădea, s-au suit la palatele împărăteşti, şi intrând în biserica Născătoarei de Dumnezeu, zisă a Farului, au pus acolo cinstitul şi sfântul Chip al Domnului Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos. A Căruia este slava în veci. Amin.

Tot în această zi (16 august), pomenirea Sfântului mucenic Diomid.

Acest Sfânt era din Tarsul Ciliciei, din neam mare şi bun. Dar făcându-se mai bun după voinţă, se deprinsese cu meşteşugul de doctor, lecuind pe toţi cei ce mergeau la el: sufletele cu dumnezeiasca credinţă, iar trupurile cu meşteşugul.

În zilele împăratului Diocleţian a plecat din Tars şi a mers la Niceea, în Bitinia. Şi fiind folositor şi acolo în tot chipul celor ce mergeau la dânsul şi cu credinţa dumnezeiască şi cu meşteşugul, a fost pârât la împărat.

Însă când au venit ca să-l prindă, aflându-l mutat către Domnul, i-au tăiat capul şi l-au dus la împăratul. Dar pentru nemilostivirea ce au arătat cei ce au tăiat capul Sfântului, îndată au orbit. Iar împăratul a poruncit iarăşi să-l ducă să-l aşeze la trup. Şi dacă l-au aşezat la trup, se spune că a revenit vederea celor ce orbiseră, când au tăiat capul Sfântului.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Herimon (Heremon), care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea deşertării şi a izvorârii din nou a fântânii de agheasma, cea din biserică.

Tot în această zi, pomenirea înfricoşătoarei spaime a cutremurului care venise asupra noastră în vremile acelea şi de care, fără de nădejde ne-a mântuit Iubitorul de oameni Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Alcibiad, care prin foc s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noul cuvios mucenic Nicodim cel de la Meteora, care pentru bună cinstire a mărturisit la anul 1551.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Gherasim cel nou din Cefalonia, care cu pace s-a săvârşit.

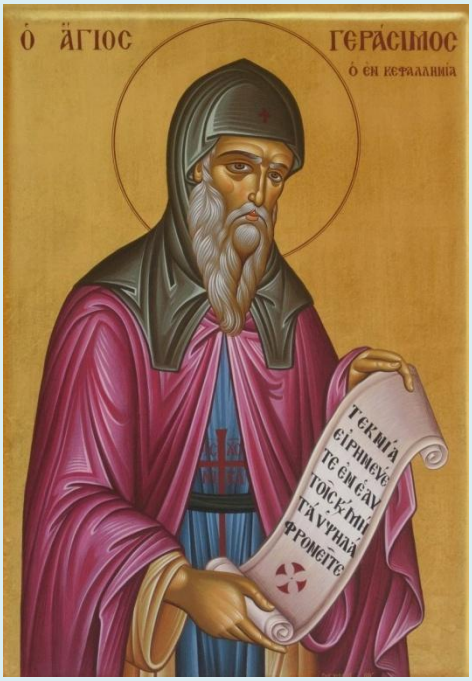

Sfântul Gherasim noul ascet din Cefalonia s-a născut în satul Trikkala în Peloponez şi a devenit de tânăr călugăr în insula Zacinto. Mai târziu a devenit shimnic la Sfântul Munte şi a ucenicit pe lângă asceţii Muntelui Athos. Fiind binecuvântat de mai marii săi, călugărul s-a dus la Ierusalim pentru a venera Mormântul Purtător de Viaţă al Mântuitorului. După ce a vizitat mai multe locuri sfinte în Ierusalim, Muntele Sinai, Antiohia, Damasc, Alexandria şi Egipt, s-a întors la Ierusalim unde a devenit aprinzător al candelelor de la Mormântul Domnului.

Călugărul a fost hirotonit diacon şi apoi preot de către Patriarhul Ierusalimului, Gherman (1534-1579). Sfântul Gherasim şi-a menţinut disciplina de ascet. Pentru singurătate s-a retras în Iordania, unde a petrecut patruzeci de zile fără odihnă. Primind binecuvântarea Patriarhului pentru viaţa în pustie, cuviosul Gherasim s-a retras la Zacinto în sihăstrie, mâncând doar vegetale.

După cinci ani i s-a arătat să meargă în insula Cefalonia, unde a trăit într-o peşteră. A restaurat o biserică la Omala şi a pus bazele unei mănăstiri de maici unde a trăit în neîncetată suferinţă şi priveghere timp de treizeci de ani. Se ruga în genunchi, plecat la pământ.

Pentru viaţa sa în exaltare a primit un dar minunat: darul de a vindeca bolnavii şi de a alunga duhurile necurate.

La vârsta de 71 de ani, venerabilul Gherasim a ştiut dinainte că avea să moară în curând. A dat maicilor binecuvântarea sa şi în pace a adormit întru Domnul în ziua de 15 august 1579. Doi ani mai târziu mormântul sau a fost deschis, iar sfintele sale moaşte au fost găsite plăcut mirositoare şi intacte, înzestrate cu putere de vindecare.

Cum sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului cade în ziua de 15 august, cuviosul Gherasim e prăznuit pe 16 august. Sărbătoarea de azi celebrează dezvăluirea sfintelor sale moaşte în 1581.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noul mucenic Stamatie cel din Volos, care a mărturisit în Constantinopol, la anul 1680 şi de sabie s-a săvârşit.

Sfântul mucenic Stamatios era de fel din Volos (Tesalia, Grecia). Pe când era la Constantinopol, Stamatie a fost calomniat de unii că ar fi acceptat să se convertească la islam, dar el însuşi a mărturisit cu curaj că este creştin. Atunci a fost dus în fața vizirului ca unul care s-a lepădat de credința musulmană, dar el continuând să mărturisească pe Hristos, i s-a tăiat capul cu sabia din porunca vizirului în ziua de 15 august, în piața din fața palatului de lângă biserica Sfânta Sofia.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor martiri bine credinciosului voievod Constantin Brâncoveanu, împreună cu fiii săi Constantin, Ştefan, Radu, Matei şi sfetnicul Ianache, care au pătimit pentru Hristos la anul 1714.

Acest binecredincios şi de Hristos iubitor voievod al Ţării Româneşti s-a născut la anul 1654 din părinţi de bun neam, după tată fiind coborâtor din voievodul Matei Basarab, iar după mamă, nepot al voievodului Şerban Cantacuzino, în timpul căruia la anul 1688 s-a tipărit pentru întâia dată în întregime Sfânta Scriptură în limba română.

Rămas orfan de tată încă din pruncie, tânărul Constantin a fost crescut de către unchiul său, stolnicul Constantin Cantacuzino, cel mai învăţat boier al vremii sale. Acesta s-a îngrijit să-i pună dascăli înţelepţi spre a primi învăţătură aleasă. Pentru iscusinţa şi înţelepciunea sa Constantin a primit înalte dregătorii, bucurându-se de multă cinstire încă din tinereţe.

După moartea voievodului Şerban Cantacuzino la anul 1688, luna octombrie în 29 de zile, la stăruinţele tuturor boierilor şi dregătorilor ţării, vrednicul Constantin Brâncoveanu primi scaunul de domn al Ţării Româneşti, fiind uns de către mitropolitul Teodosie. Împodobit de Dumnezeu cu daruri alese, el a cârmuit ţara cu adâncă pricepere şi înaltă priveghere, cu blândeţe şi răbdare creştinească.

Luând în ajutor pe Hristos, împăratul veacurilor şi având pildă pe vrednicii săi înaintaşi, Constantin voievod, îşi începu slăvita domnie punând temelia celei mai mari mănăstiri ctitorite de el, cea de la Hurezi, unde şi-a pregătit şi loc de veşnică

odihnă. Nenumărate sunt însă bisericile şi mănăstirile ridicate sau înzestrate de milostivul şi evlaviosul domnitor pe tot cuprinsul Ţării Româneşti.

Dărnicia şi purtarea de grijă a evlaviosului voievod Constantin Brâncoveanu nu se vor opri însă la hotarele Ţării Româneşti, ci se vor întinde şi la fraţii români din Moldova şi din Transilvania, fiind vrednice de pomenit şi multele ajutoare trimise dreptcredincioşilor creştini aflaţi în suferinţă pe meleagurile siriene, caucasiene şi arabe, precum şi la toate locurile sfinte ale Răsăritului.

Se întâmplă deci că în Săptămâna Patimilor, în anul de la Hristos 1714 a trimis sultanul turcilor, Ahmed al III-lea, mulţime de ostaşi de l-au luat pe Constantin Voda cu fiii şi ginerii săi şi în jalea tuturor locuitorilor oraşului Bucureşti l-au dus la înalta Poartă. Aici creştinul Voievod şi fiul său cel mare au fost chinuiţi cumplit de către necredincioşi vreme de patru luni, fiind supuşi la amarnice suferinţe.
După aproape 25 de ani de strălucită domnie i-a fost dat marelui voievod Constantin Brâncoveanu, din iconomia lui Dumnezeu, să-şi încununeze fruntea, el şi cei patru fii ai săi Constantin, Ştefan, Radu şi Matei, precum şi sfetnicul său Ianache, cu coroana sfântă a muceniciei pentru credinţa ortodoxă, pe care au mărturisit-o şi nu au părăsit-o nici în faţa călăului păgân.

În ziua praznicului Adormirii Maicii Domnului, la 15 august, când dreptcredinciosul voievod Constantin Brâncoveanul împlinea 60 de ani, primi sfârşitul mucenicesc prin sabie împreună cu fiii săi: Constantin, Ştefan, Radu şi Matei şi cu sfetnicul său Ianache, în cetatea Sfântului Constantin cel mare, la Constantinopol, în anul 1714. Trupurile martirizate au fost apoi aruncate de necredincioşi în mare, de unde au fost culese de creştini milostivi, care le-au îngropat în taină şi cu evlavie nu departe de Constantinopol, în insula Halchi, în biserica mănăstirii Maicii Domnului.

Osemintele Sfântului voievod martir au fost aduse în ţară la anul 1720 de către doamna Marica, soţia sa şi înmormântate în biserica Sfântul Gheorghe nou din Bucureşti, ctitoria sa, unde de atunci şi până în zilele noastre veghează lumina candelei care aminteşte locul de odihnă al voievodului.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Proloagele din 16 august

Luna august în 16 zile: Istorisire despre chipul cel nefăcut de mână al Domnului nostru Iisus Hristos, şi despre aducerea lui din Edesa, în Constantinopol

În zilele în care Mântuitorul nostru Hristos S-a arătat pe pământ şi propovăduia Împărăţia lui Dumnezeu, săvârşind multe minuni, era cârmuitor în cetatea Edesei, din Siria, un oarecare Avgar. Acesta pătimea de o boală cumplită, că avea lepră neagră, care-i cuprinsese tot trupul şi stătea toată vremea în casă, chinuit de suferinţe, şi nu voia să-l vadă nimeni dintre supuşii săi, fiind atât de urât de boală încât, văzându-se, se scârbea singur de chipul său. Deci, auzind el de Domnul Hristos şi de minunatele tămăduiri ce le făcea numai prin cuvânt, a fost cuprins de dorinţa de a-L vedea cu ochii lui, încredinţat fiind că va primi şi el tămăduire de suferinţele sale. Dar, neputând să meargă el însuşi în Iudeea, a trimis o scrisoare, cu rugămintea către Hristos, ca să vină Domnul la dânsul, în cetatea Edesei.

Scrisoarea aceluia este scrisă astfel: *"Avgar, domnul Edesei, lui Hristos, Mântuitorul cel bun, Care S-a arătat, în părţile Ierusalimului, în Trup, să se bucure. Eu am auzit de Tine şi de slăvitele Tale fapte minunate că tămăduieşti fără doctorii, bolile; orbilor le dai vedere, şchiopilor umblare, pe cei leproşi îi curăţeşti, goneşti din oameni duhurile cele necurate, pe cei paralizaţi, care de mulţi ani zac în pat, îi tămăduieşti prin cuvânt şi pe cei morţi îi înviezi, deci, unele ca acestea auzind eu, din două, una gândesc că eşti, ori Dumnezeu, pogorât din Cer, ori Fiul lui Dumnezeu, că faci nişte lucruri ca acestea, de mirare. Pentru aceasta, scriu către Tine smerita mea carte, cu rugămintea ca să Te osteneşti a veni la mine, să-mi vindeci boala mea cea netămăduită, de care pătimesc de mulţi ani. Aud, încă, şi acestea, că evreii Te urăsc pe Tine şi că vor să-Ţi facă rău. Deci, eu am o cetate, care, deşi nu este foarte mare, însă este prea frumoasă şi îndestulată cu toate bunătăţile. Vino, deci, la mine şi locuieşte în cetatea mea, care ne va fi îndestulată cu toate cele de trebuinţă".*
Temându-se însă că Hristos nu va veni, Avgar a socotit de cuviinţă să trimită, odată cu scrisoarea, şi pe un zugrav vestit, ce se numea Anania, ca acesta să-i

închipuiască faţa Mântuitorului pe pânză, ca, măcar în felul acesta, să poată vedea pe cel ce stăpâneşte toate tainele firii.

Mergând, deci, la Ierusalim şi aflând pe Hristos, Anania privea cu multă luare aminte faţa Lui, străduindu-se să zugrăvească, cu meşteşugul lui, chipul Domnului, şi nu izbutea. Dar Domnul, Cel a toate văzător, cunoscând gândul lui Anania, a trimis pe apostolul Toma să cheme la sine pe acel bărbat, care sta pe o piatră, în mijlocul mulţimii, şi încerca să-I zugrăvească faţa.

Iar Domnul, citind scrisoarea, a scris răspuns lui Avgar, astfel: "Fericit eşti Avgar, cel ce nu M-ai văzut şi ai crezut în Mine, că scris este despre Mine: Cei ce Mă văd pe Mine, nu vor crede, iar cei ce nu Mă văd, vor crede şi vor moşteni viaţa cea de veci. Îmi scrii Mie, să vin la tine, dar se cade Mie să săvârşesc cele pentru care sunt trimis, iar, după săvârşirea lor, să Mă întorc la Tatăl, Care M-a trimis pe Mine. După Înălţarea Mea, însă, voi trimite la tine pe unul din apostolii Mei. Acela te va tămădui de bolile ce te-au cuprins şi viaţă veşnică îţi va dărui ţie şi celor ce sunt cu tine". Deci, săvârşind Domnul scrisoarea Sa, a pecetluit-o cu a Sa pecete, pe care scria cu litere evreieşti: "A lui Dumnezeu faţă, dumnezeiască minune".

Şi a împlinit Domnul şi cealaltă dorire a lui Avgar şi a zugravului Anania. Că Domnul, cerând puţină apă şi spălându-Se pe faţă, I s-a dat o năframă, ca să se şteargă, şi, ştergându-Se, chipul Domnului s-a întipărit pe pânză, atât de limpede, cum n-ar fi putut nici o mână omenească să-L zugrăvească.

Şi Domnul, chemând pe Anania, i-a dat, o dată cu scrisoarea şi această pânză, să o ducă stăpânului său, ca răsplătire pentru credinţa sa.

Iar Avgar, primind mahrama ca pe o icoană a Mântuitorului nefăcută de mână, şi închinându-se ei, îndată a simţit cum îl părăsesc durerile şi cum i se curăţeşte trupul de lepră, că n-a mai rămas din ea decât o mică pată.

Deci, după ce Domnul a înviat şi S-a înălţat la Cer, Sfântul apostol Tadeu a venit în Edesa, propovăduind credinţa cea nouă. Şi l-a chemat, îndată, la sine Avgar şi, primind, de la sfântul apostol, botezul, s-a tămăduit deplin. A dărâmat, apoi, şi idolul cel păgânesc, de la poarta cetăţii, şi, zidind o firidă rotundă deasupra intrării, a aşezat acolo icoana cea nefăcută de mână a lui Hristos, pentru ca toţi cei ce vor intra şi vor ieşi pe poartă, să dea cinstire lui Dumnezeu cel adevărat. Şi a stat acolo

sfânta mahramă tot timpul cât a domnit Avgar şi fiul său.

Dar a venit, la cârma treburilor, un nepot al lui Avgar, care s-a lepădat de credinţa cea dreaptă şi acesta vroia să aşeze un idol, în locul dumnezeiescului chip. Drept aceea, episcopul locului a pus noaptea, de s-a zidit firida în care se afla sfântă mahrama, iar necredinciosul nepot, nemaivăzând-o, şi-a părăsit gândul său.

Au trecut, după aceea, mulţi ani şi Edesa a căzut sub turci, iar icoana a rămas tot acolo. Şi a fost lăsată în acel loc până la anul 944, când a fost adusă la Constantinopol, de împărat, plătită cu slobozirea unor turci vestiţi, care erau în robie la greci.

Deci, s-a adus cu slavă chipul cel nefăcut de mână a lui Hristos în împărătească cetate şi, aşezându-se prăznuirea aducerii chipului cel nefăcut de mână la 16 august, sfânta mahramă a fost pusă în biserica Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, numită a Farului, spre apărarea cetăţii şi spre slava lui Hristos Dumnezeu, acum şi pururea şi în vecii vecilor ! Amin.

Întru această zi, cuvânt al cuviosului Părintelui nostru Ioan Damaschin, despre închinarea la Sfintele icoane

De vreme ce unii ne urăsc pe noi, pentru că ne închinăm şi cinstim chipul Mântuitorului nostru şi al împărăteştii Maici a lui Dumnezeu, şi, încă şi ale altor Sfinţi, robi ai lui Hristos, să audă aceştia că la început, Dumnezeu a făcut pe om după chipul şi asemănarea Sa. Căci, pentru ce ne cinstim unii pe alţii, numai pentru că suntem zidiţi după chipul lui Dumnezeu? Că, precum grăieşte de Dumnezeu purtătorul şi cel dintre Sfinţi marele Vasilie: "Cinstirea chipului de pe icoană merge la chipul Sfântului din cer, după a cărui asemănare s-a întocmit icoana".

Aceasta a fost şi pricina că oamenii, din timpul lui Moise se închinau cortului celui sfânt, care avea închipuite pe el zugrăveli cereşti şi, mai ales, asemănări din toată făptura, înconjurându-l. Pentru că a zis Dumnezeul lui Moise: "Vezi, să faci toate după chipul cel arătat ţie, în munte". Iar heruvimii, cei ce umbreau altarul, oare, n-a fost zidit cu meşteşug de mâini omeneşti? Deci, Sfânta Scriptură osândeşte pe cei ce se închină la chipuri cioplite şi care jertfesc dracilor. Pentru că şi păgânii şi iudeii jertfeau; dar păgânii aduceau jertfe dracilor, iudeii, lui Dumnezeu. Drept aceea, jertfele cele păgâneşti erau lepădate şi blestemate, iar jertfa iudeilor era binecuvântată şi primită de Dumnezeu.

Astfel, a adus şi Noe jertfă şi a plăcut lui Dumnezeu, cu miros de bună mireasmă, pentru că era adusă Lui, din inimă curată şi de bună voie. Iar ciopliturile păgâneşti,

de vreme ce erau idoli drăceşti, sunt oprite şi blestemate, ca fiind spurcate şi lui Dumnezeu urâte.

Pe lângă aceasta, cine poate să zugrăvească faţa lui Dumnezeu, Celui nevăzut, fără de trup, necuprins, nici închipuit? Este, deci, cea mai de pe urmă şi fără de Dumnezeu nebunie, să închipuiască cineva Dumnezeirea, precum se află Ea însăşi. Pentru aceasta în Testamentul Vechi, nu se învăţa cinstirea icoanelor.

Iar, după aceea, când milostivul Dumnezeu a orânduit, cu îndurările Sale, a noastră mântuire, s-a făcut om cu adevărat şi nu S-a arătat numai cu închipuire omenească, precum S-a arătat lui Avraam, oarecând, şi proorocilor, ci, după fiinţă şi cu adevărat, om s-a făcut, înstrăinându-Se, pe pământ, a petrecut cu oamenii, a făcut minuni, a pătimit, pe cruce S-a răstignit şi îngropat fiind, a treia zi a înviat şi la ceruri S-a înălţat. Atunci, toate acestea s-au făcut cu adevărat şi au fost văzute de oameni.

Dar, noi, nefiind într-acele vremi şi acestea nevăzându-le, ele au fost scrise, spre învăţătura ar noastră şi aducerea aminte, ca pe cele ce nu le-am văzut, auzindu-le şi crezând, să câştigăm dumnezeiasca fericire.

Dar, de vreme ce nu tuturor s-a dat ştiinţa Scripturilor, nici silinţa la citirea cărţilor, Sfinţii Părinţi, cu un glas, au judecat, că pentru o mai grabnică aducerea minte, acestea să fie închipuite pe icoane, ca nişte semne prea slăvite şi de biruinţă purtătoare. Pentru că, adeseori, dintr-a noastră nepurtare de grijă, mintea uită pătimirea Domnului, dar, privind spre închipuirea răstignirii lui Hristos, îndată ne aducem aminte de mântuitoarele Lui patimi, şi, căzând, ne închinăm nu zugrăvelii, ci Aceluia, a Cărui închipuire este. Că nu materia din care este făcută cartea Evangheliei o cinstim, ci Cuvântul lui Dumnezeu, scris într-însa. De asemenea, nici lemnul din care este făcută crucea, ci răstignirii lui Hristos, celei amintite prin cruce, ne închinăm, căci astfel, ce ar fi însemnat crucea, de n-ar fi închipuit prin ea răstignirea lui Hristos?

Acelaşi lucru se cuvine a-l şti şi despre icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, pentru că cinstea aceea, pe care o aducem Maicii lui Dumnezeu, merge spre Cel ce S-a întrupat dintr-însa. Asemenea, şi vitejeştile nevoinţe, cele închipuite pe icoane, ale Sfinţilor plăcuţi lui Dumnezeu, ne deşteaptă pe noi la bărbăţie duhovnicească, la râvnă şi la urmarea faptelor celor bune, spre slava lui Dumnezeu. Că, precum am zis, cinstirea, în icoanele lor, a celor aleşi, este mărturia osârdiei noastre înaintea Domnului tuturor. Şi cinstirea această merge, cu adevărat, la chipul cel dintâi.

Este drept, ca această predanie a icoanelor nu este pusă în Sfânta Scriptură, precum nici închinarea spre răsărit, cinstirea Crucii şi multe altele asemenea. Se află scris, însă, în istorie că Avgar, domnul Edesei, a trimis pe zugravul său, ca să zugrăvească pentru sine chipul Domnului. Dar acela, din pricina luminării minunate ce ieşea din faţa lui Hristos, n-a putut să împlinească ceea ce i se poruncise. Atunci, Însuşi Domnul a întipărit pe mahramă, chipul Lui cel dumnezeiesc şi de viaţă făcător, închipuind în acest fel asemănarea Sa, şi a trimis-o lui Avgar, împlinindu-i dorinţa.

Iar că Sfinţii apostoli ne-au dat nouă multe rânduieli în afară de Scriptură, aceasta, Pavel, apostolul neamurilor, o mărturiseşte astfel: "Deci, dar, fraţilor, staţi neclintiţi şi ţineţi predaniile pe care le-aţi învăţat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră" (II Ţes. 2, 15). Şi iarăşi: "Fraţilor, vă laud că în toate vă aduceţi aminte de mine şi ţineţi predaniile, precum vi le-am dat (I Cor. 11,2).

Întru această zi, pătimirea Sfântului mucenic Diomid, doctorul († 304)

Sfântul Diomid era de neam din Tarsul Ciliciei, cu meşteşugul, doctor, iar cu credinţa, creştin tămăduia nu numai trupurile, ci şi sufletele omeneşti. Că învăţa pe păgâni să creadă în Hristos şi-i aducea pe ei la Sfântul Botez.

Iar în vremea împăratului Diocleţian, lăsând Tarsul, a mers în Niceea, cetate din Bitinia, şi, acolo, după obiceiul său, făcând leacuri, tămăduia toate bolile, nu atât cu cele materiale, cât, mai ales, prin chemarea numelui lui Iisus Hristos, cel Atotputernic şi dătător de tămăduiri, şi cu însemnarea cinstitei Cruci. Şi, aşa, îi câştiga pe cei necredincioşi. Şi mulţi se întorceau, prin leacurile şi învăţătura lui, de la înşelăciunea idolească, spre Hristos.

De acest lucru înştiinţându-se Diocleţian împăratul, care se afla atunci, în părţile acelea ale Răsăritului, a trimis să-l prindă pe el. Şi, când au ajuns la dânsul, ostaşii trimişi l-au aflat pe el tocmai adormit în Domnul. Deci, i-au tăiat capul mortului, ca să-l ducă la împărat. Iar, după tăierea capului, îndată, ostaşii aceia şi-au pierdut lumina ochilor şi au rămas orbi. Şi, îndrumaţi fiind de alţii, au mers la împărat, ducând capul tăiat al lui Diomid. Deci, împăratul, văzând capul şi pe ostaşi orbi, le-a poruncit lor ca, iarăşi, să ducă înapoi capul, la locul său. Şi când ostaşii au făcut aceasta, îndată au văzut. Şi au crezut în Hristos, adevăratul Dumnezeu, Căruia Se cuvine slava, în veci ! Amin.

Întru această zi, cuvânt din prooroceştile învăţături, către episcopi şi către toată ceata sfinţită, ca să înveţe pe oameni dreapta credinţă fără teamă

Aşa zice Domnul: "Fiul omului să mergi şi să spui fiilor lui Israel şi să grăiesti cuvintele Mele către dânşii. Să nu te temi de dânşii, nici să nu te înspâimântezi de faţa lor, fiindcă neam îndărătnic sunt. Pentru că strajă te-am pus pe tine peste casa lui Israel. Că, auzind tu cuvântul din gura Mea, să-i îngrozeşti pe ei, în numele Meu. Când zic Eu celui fără de lege: "Cu moarte vei muri," şi nu-i vei spune lui, nici nu vei zice celui fără de lege să părăsească şi să se întoarcă din calea lui cea rea, ca să fie viu, iar cel fără de lege va muri în fărădelegile lui, apoi, sângele lui, din mâinile tale, îl voi cere. Iar, de-i vei spune tu celui fără de lege şi nu se va întoarce de la fărădelegile sale, şi din calea sa cea rea, şi cel păcătos va muri întru fărădelegile sale, atunci tu îţi vei izbăvi sufletul tău. Şi, dacă vreun drept se va abate din calea cea dreaptă a sa şi va face păcate, şi osânda este pusă înaintea sa, şi el va muri, fiind de tine lăsat să moară în fărădelegile sale, ca şi cum faptele lui bune nu s-ar pomeni, atunci, sângele lui, din mâinile tale, îl voi cere. Iar, de vei spune tu dreptului aceluia să nu greşească, şi te va asculta, dreptul acela va trăi în veac, iar tu îţi vei izbăvi sufletul tău".

Să mai zicem, iarăşi, şi din Faptele Sfinţilor Apostoli, precum a zis Pavel: "Voi ştiţi cum m-am purtat cu voi, în toată vremea, din ziua cea dintâi, când am venit în Asia, slujind Domnului, cu toată smerenia şi cu multe lacrimi şi încercări, care mi s-au întâmplat, prin uneltirile iudeilor. Şi cum nu v-am ascuns nimic din cele folositoare, ca să nu vi le vestesc şi să nu învăţ, fie înaintea poporului, fie prin case, mărturisind şi iudeilor şi elinilor întoarcerea la Dumnezeu prin pocăinţa şi credinţa în Domnul nostru Iisus Hristos. Iar, acum, iată, că fiind eu mânat de Duhul, merg la Ierusalim, neştiind cele ce mi se vor întâmpla acolo. Pentru aceea, vă mărturisesc, în ziua de astăzi, că sunt curat de sângele tuturor. Căci nu m-am ferit să vă vestesc toată voia lui Dumnezeu. Drept aceea, luaţi aminte de voi înşivă şi de toată turma... Că eu ştiu aceasta, că după plecarea mea, vor intra, între voi, lupi îngrozitori, care nu vor cruţa turma." (Fapte 20, 18-22,26-29).

Acelaşi Pavel, în Epistola sa către Timotei, a zis: "De pofteşte cineva episcopie, bun lucru doreşte. Se cuvine, dar, ca episcopul să fie fără de prihană, bărbat al unei singure femei, veghetor, înţelept, cuviincios, iubitor de străini, destoinic să înveţe pe alţii, nebeţiv, nedeprins să bată, neagonisitor de câştig urât, ci blând, paşnic, neiubitor de arginţi, bine chivernisind casa lui, având copii ascultători, cu toată bunăcuviinţa; că dacă nu ştie cineva să-şi rânduiască propria lui casă, cum va putea purta grijă de Biserica lui Dumnezeu" (I Tim. 3, 1-5).

Şi, iarăşi, acelaşi apostol zice: "Propovăduieşte cuvântul, stăruieşte cu timp şi fără de timp, mustră, ceartă, îndeamnă, cu toată îndelunga-răbdare şi învăţătura. Căci, va veni o vreme, când nu vor mai suferi învăţătura sănătoasă şi - dornici să-şi

desfăteze auzul - îşi vor îngrămădi învăţători după poftele lor şi îşi vor întoarce auzul de la adevăr şi se vor abate către basme." (II Tim. 4, 2-4).

Drept aceea, fraţilor, acestea auzindu-le, să ne îngrijim de mântuirea noastră şi a oamenilor, pe de o parte, cu rugăminte, iar, pe de alta, cu certarea, învăţând poporul lui Dumnezeu să păzească viaţa curată şi să-L facă lor, pe Dumnezeu, milostiv. Şi, aşa, ne vom mântui şi pe noi, şi pe dânşii. Că a Lui este slava, acum şi pururea şi în vecii vecilor ! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida din 16 august

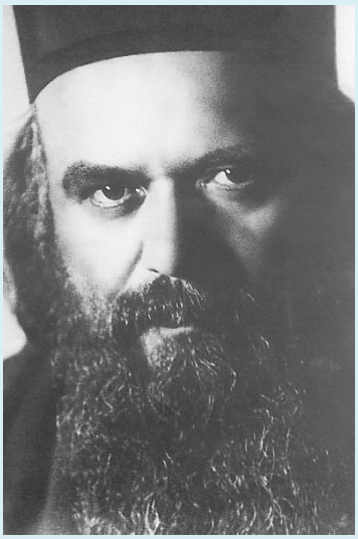

Pomenirea aducerii Sfintei Mahrame, icoana cea nefăcută de mână a Domnului nostru Iisus Hristos

În vremea când Domnul nostru Hristos ieşise la predicarea Veştii celei Bune a împărăţiei lui Dumnezeu şi vindeca toată boala şi toată neputinţa din popor, locuia în cetatea Edessei, la malul râului Eufrat, un rege pe nume Abgar [Avgar], al cărui trup era acoperit cu totul de lepră.

De cum ajunsese până la Avgar vestea despre Hristos, că este Vindecător al tuturor bolilor şi durerilor oamenilor, el a trimis în Palestina un artist pictor, pe nume Anania, împreună cu o scrisoare adresată lui Hristos, în care îl ruga cu plecăciune să vină la Edessa şi să îl vindece de cumplita boală a leprei.

Dar gândindu-se că poate Domnul Hristos nu va putea veni totuşi la el, regele îl trimitea şi pe Anania pictorul care avea menirea să facă portretul Mântuitorului şi să îl aducă la Edessa, căci el credea că şi numai privind la portretul Mântuitorului se va vindeca de boală.

Mântuitorul i-a zis lui Anania că nu poate veni, deoarece s-a apropiat timpul Patimii Lui. Zicând aceasta, El Şi-a spălat Faţa cu apă, apoi a cerut un ştergar în patru colţuri cu care S-a şters şi Chipul Lui cel Dumnezeiesc a rămas întipărit pe el.

Domnul i-a dat pânza lui Anania, zicându-i că Avgar se va însănătoşi, dar nu desăvârşit, ci îi va mai rămâne un rest de boală, de care va scăpa numai atunci când la Edessa va ajunge un trimis al Lui şi îl va învăţa pe el toate.

Primind ştergarul cu Chipul Mântuitorului, Avgar 1-a sărutat şi s-a curăţat cu tot trupul de lepră, în afară de un mic loc care i-a mai rămas pe faţă.

Mai târziu la regele Avgar în Edessa a ajuns Sfântul apostol Thadeu care a predicat acolo Evanghelia şi în taină 1-a vindecat pe Avgar desăvârşit şi 1-a botezat.

Regele Avgar atunci a distrus toţi idolii şi toate capiştile idoleşti din porţile Edessei. El a pus Sfânta Mahramă pe o scândură preţioasă de lemn, a înrămat-o într-o margine de aur pe care a împodobit-o cu mărgăritare şi a aşezat-o sus, în poarta mare a Cetăţii Edessa.

Direct pe materia porţii, sub icoană, regele Avgar a pus să se sape următoarele cuvinte: „O, Hristoase Dumnezeule, nimeni nu este ruşinat care crede în Tine!"

Dar peste generaţii, unul din stră-strănepoţii lui Avgar s-a întors la necurata idolatrie şi atunci ***episcopul Edessei a venit noaptea şi a zidit cu totul Sfânta Mahramă în frontonul porţii cetăţii.***

Au trecut mai multe veacuri şi în timpul împăratului Iustinian, regele persan Hosroe a asediat Edessa, iar cetatea s-a aflat în strâmtorare mare. ***S-a întâmplat atunci că episcopul cetăţii, Evlavie, a avut o vedenie cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care i-a descoperit taina Sfintei Mahrame zidite în poarta cetăţii. Episcopul a mers şi a descoperit-o şi cu puterea ei Cetatea Edessei a biruit puterea persană.***

Pomenirea Sfântului mucenic Diomid

Sfântul Diomid a fost medic, provenind dintr-o familie aristocratică din Tarsus. Vindecând poporul, Sfântul Diomid îi învăţa astfel credinţa creştină.

Împăratul Diocleţian a poruncit decapitarea lui, care a avut loc la Niceea, în anul 298. Cei care i-au tăiat capul şi luându-1,1-au dus împăratului, au orbit, dar apoi ducându-1 înapoi, punându-1 lângă trup şi rugându-se şi-au recăpătat vederea.

(Cf. Sinaxarul din Mineiul pe august (Bucureşti: Ed. Inst. Biblic şi de Misiune al B.O.R., p. 204): «în zilele împăratului Diocleţian, [Sfântul Diomid] a plecat din Tars[ul Ciliciei] şi a mers la Niceea, în Bitinia. Şi, fiind folositor şi acolo în tot chipul celor ce mergeau la dânsul şi cu credinţă dumnezeiască şi cu meşteşugul, a fost pârât la împărat, însă când au venit să-1 prindă, aflându-1 mutat către Domnul, i-au tăiat capul şi 1-au dus la împăratul. Dar pentru nemilostivirea ce au arătat cei ce au tăiat capul Sfântului, îndată au orbit. Iar împăratul a poruncit iarăşi să-1 ducă să-1 aşeze la trup. Şi dacă 1-au aşezat la trup, se spune că a revenit vederea celor ce orbiseră, când au tăiat capul Sfântului.»)

Pomenirea Sfântului prea cuvios Ioachim din Osogovsk

Sfântul Ioachim a dus viaţa tuturor nevoinţelor în a doua jumătate a veacului al unsprezecelea, la Muntele Osogovsk, într-o peşteră ce se afla în apropierea unui loc numit Sarandopor.

Mai târziu pe acest loc un alt ascet, Theodor de la păşunea Oilor, căruia îi apăruse în vis Sfântul Ioachim, a zidit o sfântă biserică.

De-a lungul veacurilor multe minuni s-au lucrat la moaştele Sfântului Ioachim aflate în acest loc şi se mai lucrează şi astăzi.

Pomenirea Sfântului mucenic Stamatie

Sfântul Stamatie a fost ţăran născut în satul Voios, din Thessalia. Când în partea locului a venit un agă ticălos care a început să strângă birurile ţăranilor cu multă sălbăticie şi multe fărădelegi, ţăranul Stamatie, împreună cu alţi bărbaţi, au pornit-o către Constantinopol să se plângă marelui vizir.

Prin criticile tăioase pe care Sfântul Stamatie le-a adus cu dreptate împotriva ticălosului agă, el i-a ofensat pe cei din anturajul vizirului, ceea ce a dus la arestarea lui. Mai întâi ei au încercat să- 1 facă să treacă la islam cu ademeniri şi cu linguşiri, promiţându-I bogăţie, cinste şi onoruri. El însă le-a strigat în faţă: „Hristos este cinstea, bogăţia şi onoarea mea!" Turcii 1-au torturat bestial, iar la urmă i-au tăiat capul înaintea porţilor Bisericii Sfintei Sofia.

Aşa s-a încununat cu cununa veşnicei slave acest viteaz oştean al lui Hristos, la anul 1680.

Cântare de laudă la regele Avgar

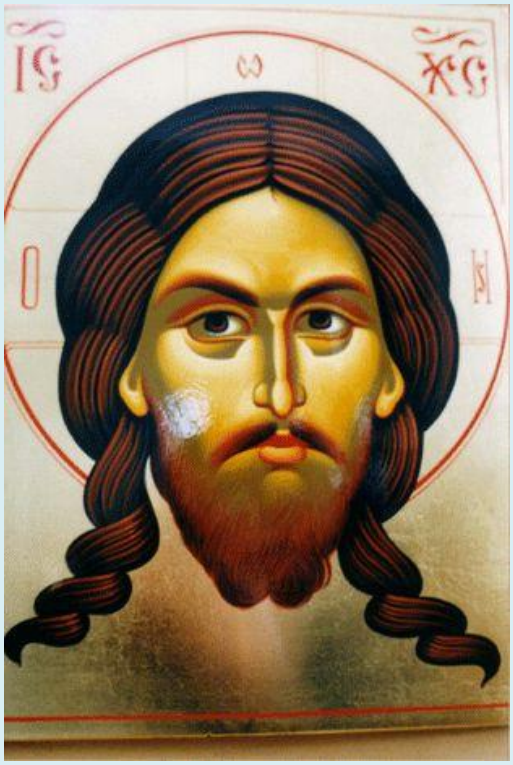

O, Doamne al blândeţelor, Descoperitorule de taine,
De taine minunate ce pământenii nicicând n-au văzut!

Tu cu adevărat vestit-ai poporului strâns la mare
Că neamurile toate dintr-ale pământului margini
Cu strămoşul Avraam la masă vor sta!

Tu cu adevărat vestit-ai că necredincioşii fii
Ai strămoşului Avraam, deşi iudei,
Departe de acea masă vor sta,
Surghiuniţi în întunericul cel mai dinafară
Din pricina inimilor lor împietrite!

Tu astă proorocească taină vestit-ai,
Şi ea s-a împlinit:
Iudeii a Ta faţă privit-au,
Şi pe ascuns moarte Ţi-au gătit.

Dar regele-Avgar de departe

Cu trupul lepros, lepros şi cu sufletul,
Din leproasa credinţă păgână urechi a avut
Să audă vestea cea despre Tine purtată
De al oamenilor cuvânt.

El urechi a avut să audă Cuvântul Tău
Şi ale Tale minuni,
Urechi a avut să audă de Tine
Şi în Tine să creadă
Desăvârşit.

Chipul feţei Tale preacurate văzând
El L-a sărutat cu lacrimi de bucurie,
Şi desăvârşit sănătos s-a făcut
Cu sufletul şi cu trupul.

Al regelui Avgar suflet la Ceruri a suit
Cu strămoşul Avraam să se veselească în veci.

Cugetare

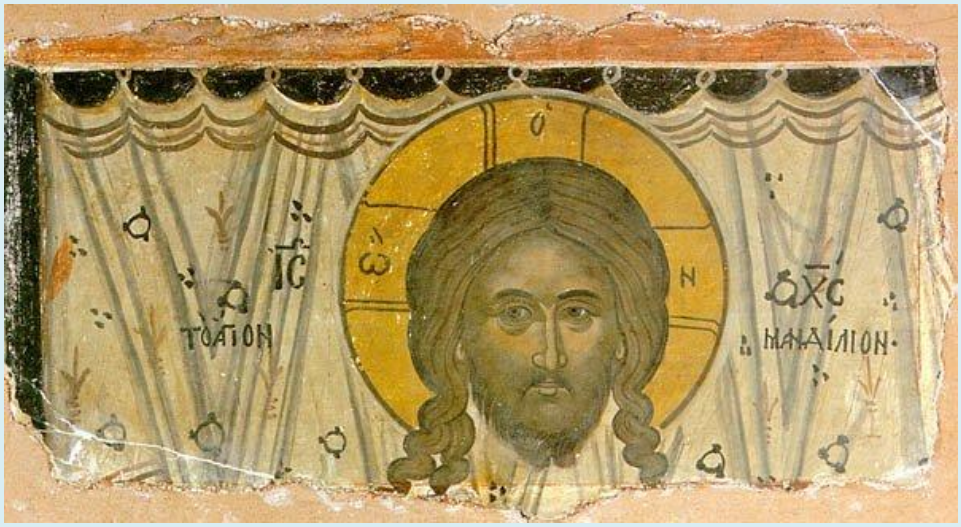

Biserica ortodoxă nu se compară cu nici o denominaţiune creştină, deoarece ea are toată bogăţia neştirbită a unei Sfinte Tradiţii neîntrerupte. Protestanţii nu vor să audă decât de Biblie. Biblia însă nu poate fi interpretată în afara Sfintei Tradiţii.

Sfântul apostol Pavel însuşi porunceşte: ***Deci dar, fraţilor, staţi neclintiţi şi ţineţi predaniile pe care le-aţi învăţat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră (II Tesaloniceni 2: 15).***

Nu încape nici o îndoială că realitatea icoanei comandate de Regele Avgar se înscrie în Tradiţia Apostolică, chiar dacă în epistolele lor păstrate în Canonul Biblic Sfinţii Apostoli nu o menţionează.

Sfântul apostol Thadeu, de exemplu, nu a lăsat nici o scriere. (Potrivit concepţiei protestante aceasta ar însemna că prin urmare el nici nu a predicat Sfânta Evanghelie credincioşilor.) Şi atunci, cum de mai este el socotit apostol al lui Hristos? Sfântul Ioan Damaschin însă citează limpede icoana Regelui Avgar în apărarea sa pentru cinstirea sfintelor icoane.

Cât de simplă, de adâncă şi de mişcătoare este scrisoarea adresată de regele Avgar Mântuitorului Hristos! El mai întâi Îi spune că a auzit de minunile Lui, prin care vindecă toate neputinţele şi învie morţii. Apoi îl roagă cu plecăciune să vină până la Edessa şi să îl vindece şi pe el. Apoi, încheie astfel: ***„Mai aud că iudeii Te urăsc şi umblă să îţi facă rău şi să Te omoare. Ci află că eu aici am o cetate care, deşi mică, e frumoasă şi clădită într-un loc răsfăţat şi plină este ea de toate bunătăţile, neducând lipsă de nimic; deci vino aici şi trăieşte alături de mine, căci îndestulată este ea pentru noi amândoi."***

Iată ce inimă are faţă de Domnul un rege păgân, pe când regii Ierusalimului găteau moarte Stăpânului, Iubitorului de oameni.

Luare aminte

Să luăm aminte la minunatul ajutor pe care l-a dat Dumnezeu lui Ionatan, fiul lui Saul (I Regi 13-14):

- *La cum filistenii s-au ridicat împotriva iudeilor şi era oştirea lor multă, ca nisipul de pe malul mării (I Regi 13: 5);*
- *La cum Ionatan, împreună cu tânărul lui purtător de arme, i-a atacat pe filisteni, punându-şi nădejdea în Domnul şi aşa a semănat moarte, panică şi derută în tabăra filistenilor, care la urmă au fost biruiţi;*
- *La cum şi noi, creştinii cei de astăzi, trebuie să cunoaştem adevărul cuvintelor rostite de Ionathan: Pentru Domnul nu e greu să izbăvească şi prin puţini şi prin mulţi (I Regi 14: 6).*

Predică despre Lăstarul dumnezeiesc al rădăcinii lui Iesei

"O Mlădiţă va ieşi din tulpina lui Iesei şi un Lăstar din rădăcinile lui va da" (Isaia 1:11)

Având asemenea prorocii limpezi despre Hristos Domnul, cum oare de nu au crezut iudeii că El este Mesia? Ei nu au putut să creadă, pentru că erau cuprinşi de o mândrie satanică şi dementă, iar acea mândrie dementă îi făcuse şi ucigaşi ai sfinţilor şi drepţilor din Israel.

Căci cine este Mlădiţă ieşită din tulpina lui Iesei dacă nu chiar Hristos Domnul? Iesei a fost tatăl Regelui David, iar Mesia era aşteptat să iasă din casa lui David. Domnul Hristos a ieşit deci din casa lui David şi din Betleem, cetatea lui David.

Mlădiţa ce va ieşi din tulpina lui Iesei se referă deci la descendenţa după trup a Domnului nostru Iisus Hristos, prin Fecioara Maria, care era descendentă a spiţei lui Iesei şi Regelui David, iar Lăstarul ce dă din rădăcinile lui Iesei semnifică descoperirea acelei dreptăţi a Lui care fusese călcată în picioare de mulţi dintre regii casei lui David.

Căci dreptatea călcată în picioare este ca o cioată uscată de copac şi uneori, din cioatele uscate, călcate în picioare şi dispreţuite, răsare câte o mlădiţă de mirare.

Domnul Iisus Hristos este o astfel de Mlădiţă, un astfel de Lăstar, care a lăstărit cu de la sine putere. Prin Maica Lui, El este din Casa lui David; prin dreptatea Lui, El este iarăşi din Casa lui David, iar prin Naşterea Lui cea minunată şi fără de sămânţă, El este de la Duhul Sfânt. În veşnicie, El este de la Tatăl, născut fără mamă; iar în timp, El este fiul Maicii care a născut fără bărbat.

În veşnicie, omenitatea Lui a rămas ascunsă sub Dumnezeirea Lui; iar în timp, Dumnezeirea Lui a rămas ascunsă sub Omenitatea Lui.

În zadar a privit Pilat la această Mlădiţă a tulpinii lui Iesei şi a strigat Iată Omul! (Ioan 19: 5): a fost ca şi când cineva ar depista un fir care face legătura electrică între mai multe fire şi ar striga: „Iată firul!" Acel om nu recunoaşte şi curentul electric care străbate firul, precum Pilat nu L-a recunoscut pe Dumnezeu în Omul pe Care L-a arătat.

O, Stăpâne Doamne Iisuse Hristoase, Cela ce eşti Dumnezeu şi Om şi Iubitor de oameni, ajută-ne nouă să Te iubim în veci, pe Tine Dumnezeul nostru şi

mântuieşte sufletele noastre. Căci numai Ţie se cuvine pururi toată slava, cinstea şi Închinăciunea. Amin.

Sfântul mucenic Diomid, cel ce a strălucit cu milostivirea

Sfântul mucenic Diomid, cel ce a strălucit cu milostivirea faţă de cei încercaţi în boală şi s-a arătat vrednic moştenitor al bogăţiilor Sfinţilor în Împărăţia cea cerească, să solească şi nouă vindecare de patimile sufleteşti şi trupeşti prin grabnică rugăciunea sa.

Tropar: Minune mare a lucrat Domnul şi după adormirea ta, cel ce ai fost sfinţit ca doctor al celor din boală grea, doctoria rugăciunii Tale să vindece şi trupurile noastre , iar sufletele să le întărească prin legătura gândurilor luminoase.

Icoana Maicii Domnului, numită a Sărmanului

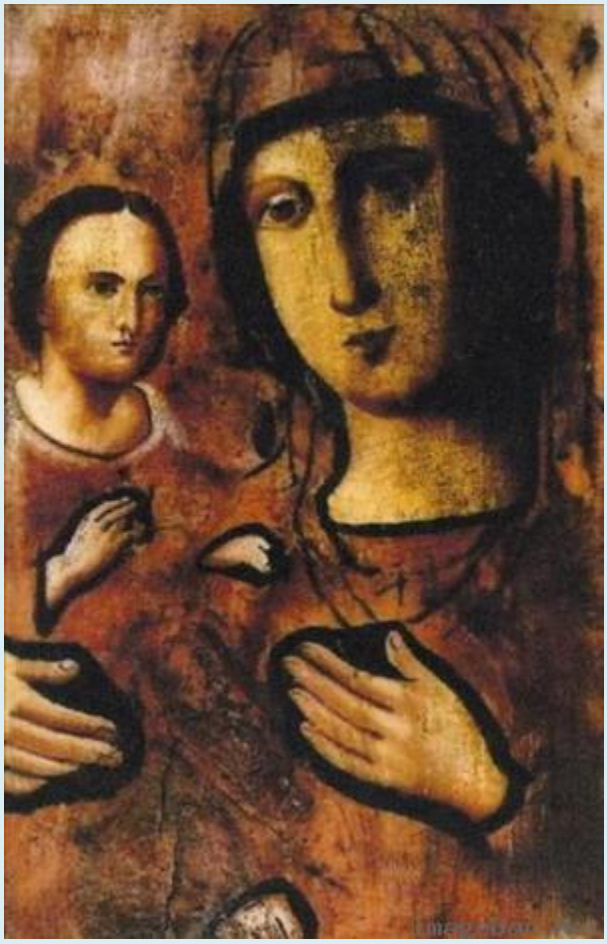

Prin mila lui Dumnezeu, pe la mijlocul lui septembrie 2001, o icoană a Maicii Domnului, din biserica „Sfântul Mucenic doctor Diomid” de la Centrul Creştin de Caritate şi Terapie Duhovnicească „CATERD” din municipiul Chişinău (Poşta Veche), s-a arătat a fi făcătoare de minuni. Icoana a fost descoperită de părintele Serghie de la Mănăstirea „Noul Neamţ” (Chiţcani). De acel părinte Serghie, cunoscut de toţi, care mulţi ani la rând, mărturisea pelerinii moldoveni la Poceaev.

Adresa Bisericii „ Sfântul Mucenic doctor Diomid”:*mun. Chişinău, sect. Râşcani (Poşta Veche), str. Vasile Badiu nr. 17b, tel.: 46 41 82, 46 54 04.*

Icoana, a fost dăruită bisericii, în joia săptămânii luminate 2001, de familia Ceban, Valeriu şi Tamara, care locuiesc vizavi de biserică. Dar s-a aflat a fi făcătoare de minuni abia peste jumătate de an. S-au tămăduit lângă ea grav-bolnavi, s-au descoperit furturi, s-au împlinit dorinţe spre mântuire, s-a dobândit naştere de prunci, s-au aflat pierduţii.

Istoria acestei icoane e chiar în preajma-i, căci acolo se află mii şi mii de scrisorele cu diferite cereri, dorinţe şi dureri ale creştinilor. În fiecare duminică şi la sărbători, la cerinţa creştinilor se săvârşesc tedeumuri de mulţumire. Creştinii au numit această icoană a Maicii Domnului „Icoana sărmanului", pornind de la înfăţişarea ei, căci nu este aurită sau cu pietre scumpe, ci este pictată cu vopsele naturale pe o bucată de scândură negeluită. Se vede că a fost făcută, nu întâmplător, ci la o mare nevoie.

Înalt Preasfinţia Sa Vladimir, Mitropolitul Chişinăului şi al întregii Moldove, vizitând Centrul creştin „CATERD" şi Biserica „Sfântul Diomid", s-a închinat la icoană şi a spus, că prin descoperirea acestei icoane, Bunul Dumnezeu a arătat, că a fost ales corect locul pentru biserică. Dar nici înalt Preasfinţia Sa, nici parohul bisericii „Sfântul Diomid", nu ştiau despre cele ce aveau să se descopere mai târziu şi anume:

Strada Doina, până în 1940, era numită Şleah, deoarece case erau numai în vale. În partea de la deal, de această stradă, erau lanuri ale boierului Petru Păvilescu. Curtea boierului, era cam pe unde astăzi se află Colegiul de Poliţie. De câte ori trecea boierul, de la curte, în oraş sau din oraş, la curte, oprea totdeauna trăsura lângă un nucar bătrân, unde astăzi se întretaie strada Doina, cu strada Vasile Badiu, se ridica în picioare şi îşi făcea semnul crucii înspre răsărit.

Copiii boierului: fiica şi doi feciori, odată l-au întrebat de ce face popas şi semnul crucii anume în acel loc. Atunci el i-a dus ca la o sută de paşi prin lan, într-un hăţiş, unde printre copaci şi tufari, copiii au văzut o bisericuţă, în jurul căreia erau vreo şapte, opt morminte. Era un cimitir boieresc vechi, cu cruci şi plăci de morminte incrustate şi sculptate în piatră şi acoperite cu muşchi. Erau foarte vechi şi nu mai erau îngrijite de nimeni.

Orientându-ne după cele povestite, conchidem că acel cimitir vechi şi bisericuţa erau chiar pe locul unde astăzi se află clădirea Centrului Creştin „CATERD" şi Biserica „Sfântul Mucenic doctor Diomid". Şi ne-a povestit despre toate acestea nu altcineva, ci însăşi fiica boierului Păvelescu – Maria, o femeie vioaie, plină de viaţă şi bună la suflet. A crescut opt copii, iar acum se bucură de nepoţi şi strănepoţi.

Iată ce povestesc şi alţi creştini mai în vârstă. Pe când s-au dat locuri de casă şi în partea de la deal, a străzii Doina, oamenii au acceptat peste tot, în afară de locul, despre care am aflat mai sus. Mai târziu, totul a fost devastat. Osemintele şi crucile

au fost duse nu se ştie încotro (se presupune, că au fost transportate la cimitirul „Doina”), iar terenul a fost pregătit pentru construirea grădiniţei.

Valeriu şi Tamara Ceban au cumpărat casa în care locuiesc, iar icoana le-a rămas de la cei ce au construit-o. Au găsit-o pe aceste locuri şi se presupune, că este unicul obiect rămas din bisericuţa veche.

Deci, cu ajutorul familiei Ceban, icoana s-a întors la ea acasă.

Minuni săvârşite la Icoana Sărmanului

Povesteşte părintele paroh

Descoperirea icoanei

Într-o zi de luni, pe la mijlocul lunii septembrie 2001, la biserică au venit două femei creştine de la Poşta Veche – Elena şi Maria, ale căror apartamente au fost jefuite. După incident ele au plecat la Chiţcani, la părintele Serghie, care le-a trimis la Biserica „Sf. Mc. dr. Diomid” să aducă rugăciuni în faţa celei mai vechi icoane a Maicii Domnului. Să aprindă lumânări din cele mai mari, că timp de o săptămână vor fi găsite toate obiectele furate.

Atunci mi-am amintit de acea icoană pe care o adusese vecina Tamara. Am adus icoana din altar, am pus-o pe analog, le-am lăsat să se roage şi am ieşit din biserică. După ce au plecat, am observat că sub icoană erau două scrisorele – femeile şi-au scris necazul, jeluindu-se Maicii Domnului şi cerându-i ajutorul. Acestea au fost primele dintre miile de foiţe ce se văd acum sub icoană. A doua zi a fost furată maşina care deservea Centrul nostru.

Stăpânul ei, Vasile, de asemenea, s-a rugat la icoană, a aprins câteva lumânări, a scris o foiţă, a pus-o sub icoană şi a plecat acasă. Duminică dimineaţa s-au găsit maşina centrului şi cea a femeilor cu toate obiectele furate.

În aceleaşi zile, rugăciunile fierbinţi la Icoana Sărmanului i-au dat dreptate în judecată creştinei Nina, care rămăsese fără de acoperiş deasupra capului şi i-au întors o datorie veche creştinei Eudochia.

Sfântul şi icoana

Într-o duminică dimineaţa, două femei, se apropiau de biserica noastră şi încă din stradă, una dintre ele arătând la icoana Sfântului Diomid de deasupra intrării, a strigat:" Iată pe el l-am văzut în vis. Acesta mi-a dat icoana."

Intrând în biserică şi dând cu ochii de icoana noastră a zis: Iată această icoană mi-a dat-o. După ce s-a închinat, femeia a început să povestească cu lacrimi, cum medicii i-au pus diagnoza: „Cancer la creier" şi cum ea plângea neîncetat. Şi iată că într-o noapte i s-a arătat în vis un Sfânt, pe care nu-l ştia, dar care i-a zis să nu plângă şi să nu se ducă la operaţie. I-a dat o bucată de scândură cu chipul Maicii Domnului şi a spus, că dacă va veni la el, se va vindeca.

Cine eşti tu? a întrebat femeia.

***Dacă vei veni, vei şti**, a fost răspunsul.*

Icoane

Sfinţii mucenici Orest din Tiana (pomenit la 10 noiembrie) şi Diomid din Tars.
Frescă din veacul al XIV-lea aflată în Mănăstirea Gracanica, Kosovo, Serbia

Frescă zugrăvită în anul 1527 şi aflată în Mănăstirea Sfântul Nicolae
Anapafsas, Meteora, Grecia

СТЫЙ МЧ
ДИОМИД

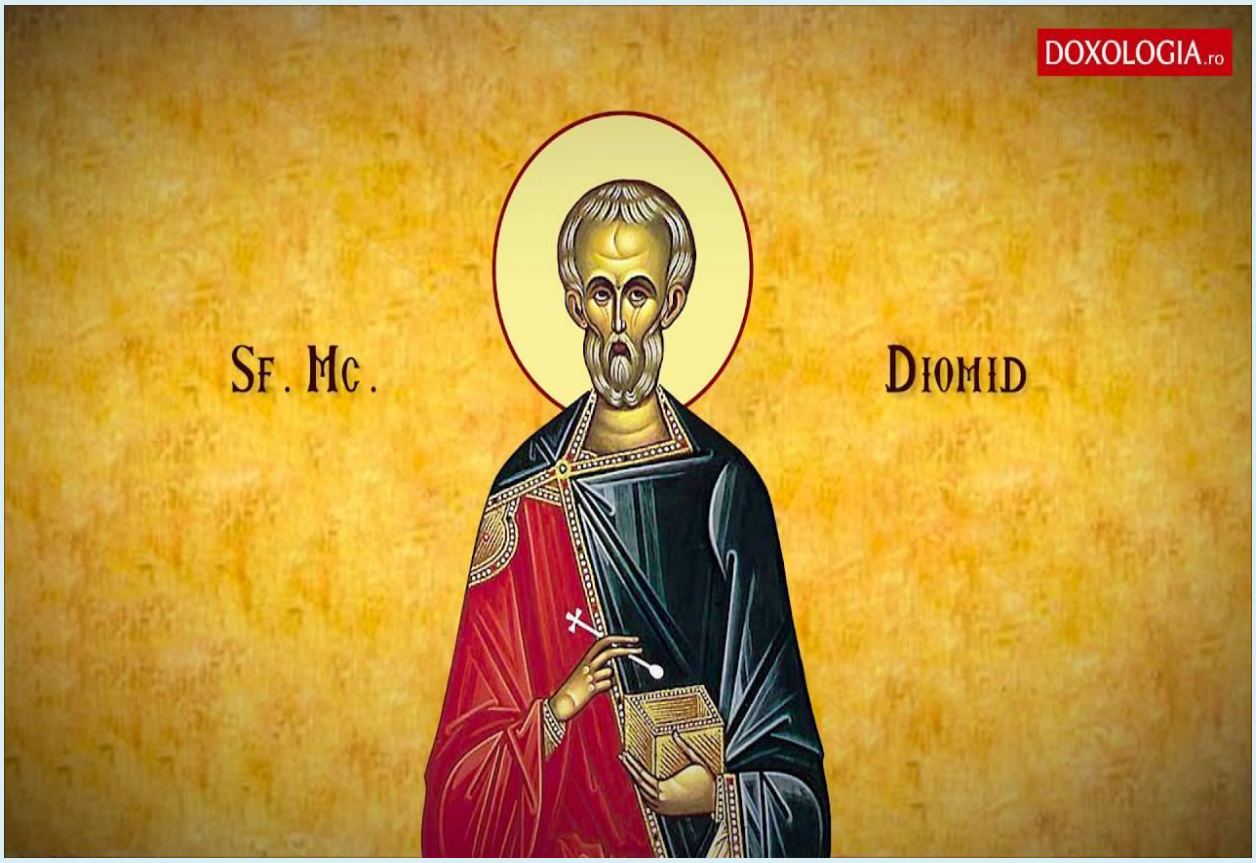
DOXOLOGIA.ro
SF. MC.
DIOMID

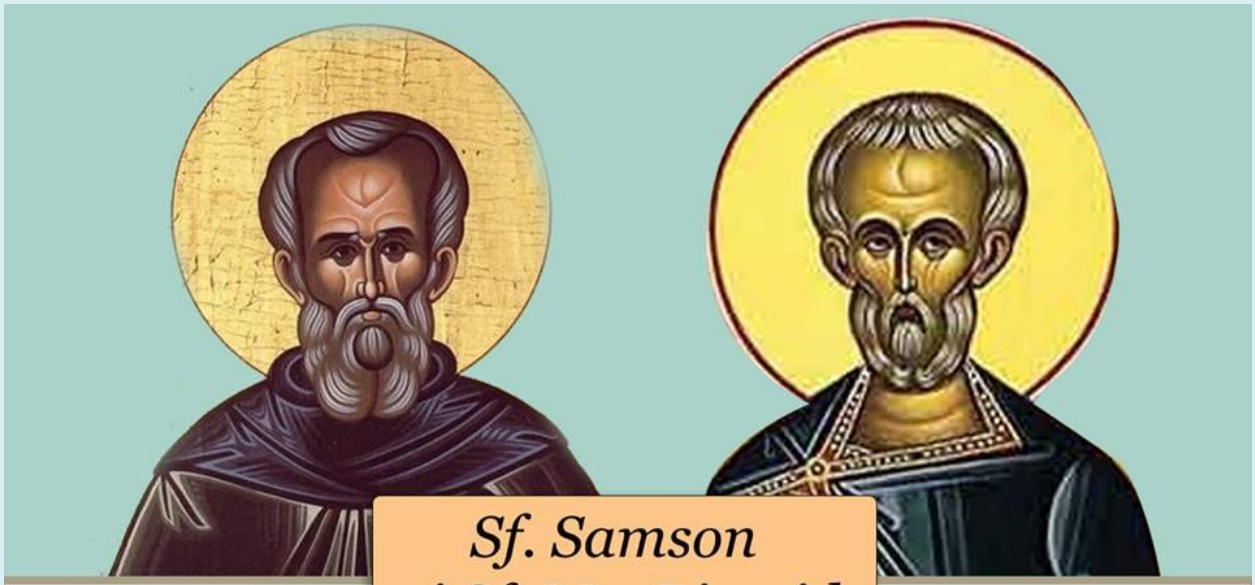

Sf. Samson şi Sf. Mc. Diomid

- Sf. Samson s-a născut şi a trăit în Roma;

- este cinstit în data de 27 iunie;

- Sf. Mc. Diomid era de neam din Tarsul Ciliciei, Turcia de astăzi;

- a suferit moarte martirică în timpul împăratului Diocleţian, prin decapitare;

- ostaşii care l-au decapitat au rămas orbi, dar în urma unei minuni dumnezeieşti le-a revenit vederea şi au crezut în Hristos;

- este cinstit în data de 16 august.

BASILICA.RO

Bucură-te, Sfinte mucenic Diomid!